

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

John Adams Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF N°

★ ADAMS

224.3

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn J. A. Adams

1780.

T I T U S,
T R E U R S P E L.

www.libtool.com.cn

2 17 7 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1

T I T U S, T R E U R S P E L.

www.libtool.com.cn

GEVOLGD NAAR HET FRANSCH VAN DEN HEERE
D E B E L L O Y.

DE DERDE DRUK.

Te AMSTELDAM,
By JAN HELDERS, in de Nes.

Met Privilegie.

www.libtool.com.cn

X ADAMS 224.3

T O E W T I N G

AAN DEN WELEDELEN GROOTÄCHTBAREN
HEERE

www.libtool.com.cn

MR. JONAS WITSEN,

BURGEMEESTER DER STAD
AMSTELDAM, ENZ. ENZ. ENZ.

Vorst Titus, waarlyk groot voor Romes heerschappy,
Verschynt niet op het puin van Isrels tempelmuren,
Of als de schrik der magt van Romes nageburen,
Maar minzaam en onthelmd op't Schouwtooneel aan 't Y:
Daar leert hy 't hart op wraak doorluchtig triomferen,
En hoe hy die regeert zichzelve moet regeeren.

Licht dat een weeldrig volk die eedle gunst veracht
Waardoor de Roomsche held zyn' halsvrindspaart in't leven:
Maar wierd ooit sterveling dan hem de naam gegeven
Van lust, van liefde en eer van 't menschelyk geslacht?
Men koopt zo groot een' naam voor groote krygsbedryven
Noch strengheid, om zichzelve in 't hoog bewint te styven.

Heeft hy door minzaamheid dien grooten naam verdiend,
Was hy min opperheer dan teder burgervader;
't Is billyk dat hy U, en niemant anders, nader',
ô Lust des Amstelaars! ô Trouwe burgervriend!
Wat sireelend yvervuur zal myn gemoed ontvonken
Als Titus jeugdig hoofd met WITSENS naam mag
pronken!

Die groote naam versiert aan 't Y zo veel zyn hoofd
Als 't aan den Tiber wierd versierd met lauwerbladen.
Zyn goedheid tooit hem meer dan al zyne oorlogsdaden:
Uw minzame aart, die 't volk een duurzaam heil belooft,
U schooner eerkroon schenkt dan bloed en rang te gader,
Verdiend voor U met recht den naam van burgervader.

Dat Romes Titus dan des Amstels Titus groet';
Dat hier een menschenvrind een menschenvrind omärine;
Dat edelmoedigheid zich over deugd erbarme,
Terwyl een staatsörkaan onbillyk op haar woed:
Opdat de lof dier deugd op alle tongen zweve,
En Amstels Titus steeds met Romes Titus leve.

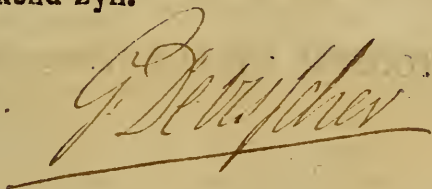
MDCCLXV.

J. N O M S Z.

De Gecommitteerden tot de zaken van den Schouwburg hebben , volgens Octroy door de Heeren Staten van Holland en Westvriesland , den 5^{den} November , 1772. aan hen verleend , het recht van deze Privilegie , alleen voor den tegenwoordigen Druk van TITUS , *Treurspel* , vergund aan JAN HELDERS. .

Amsteldam , den 10 October , 1780.

Geene Exemplaren zullen voor echt erkend worden , dan die , door een' der heeren Gecommitteerden , onderteekend zyn.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'J. D. W. J. Scher', written in a cursive style with a long horizontal flourish at the bottom.

PERSONA ADJEN.

TITUS, *keizer van Rome, zoon van Vespasianus.*

VITELLIA, *dochter van den keizer Vitellius, door Vespasianus welëer onttroond.*

SEXTUS, }
ANNIUS, }*raadsheeren en gunstelingen van
den keizer.*

LENTULUS, *bloedverwant van Vitellia.*

TULLIA, *vertrouwde van Vitellia.*

ADRIANUS, *vrind van Lentulus.*

Raadsheeren, en Gevolg van Romeinen en Lyfwachten.

Het TOONEEL is te ROME, in het keizerlyk paleis.

T I T U S,

T R E U R S P E L.

www.libtool.com.cn

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

VITELLIA, TULLIA.

TULLIA.

Prinſes, men ziet in 't eind' vorst Titus wederkeeren,
En 't volk hem tegentreên, dien ze als hunn' meester eeren.
De weg is met gebloemte en lauwren overdekt.
Zie hoe de vorst elks hart door deugden tot zich trekt.
De waereld zal altyd met vreugd den dag gedenken
Waarop de goden haar dien vader wedschenken.
De held, die 't nydig lot en Azië braveert,
Heeft over Perſië en de dood getriomfeerd.

VITELLIA.

Zeg eer, zyn ongeluk dryft hem naar Romes wallen,
Daar hy, myn wraak ten zoen, door 't ſtaal zal nedervallen.
Een nacht vol droefheid volgt op dezen blyden dag.
De zoon des wreedäarts, die heerschezuchtig 't ryksgezag
Myn' vader heeft ontruk, en hem door 't volk verſlagen,
Stort haast in 't aklig graf uit zynen zegewagen.
De Hemel toot, ten dienst van myn rechtvaardig woën,
Het offer, 't geen de ſchim myns vaders zal voldoen.

Vitellius! ik wreek deez' dag uwe ongelukken,
Door uw' verdelgers ſtam het hoog gezag te ontrukken.
Uw' dwinglands zoon, door my, uw wraak ten zoen,
geſlacht,

Vernoege uw' geest welhaast in 's afgronds duistre nacht.

A

'k Wil

'k Wil u een heilloos bloed ter offerhande schenken,
 Dat u 't gezag ontroofde, en my myn' pligt deed krenken;
 Een bloed dat u altoos vervolgd heeft; voor uwe eer
 Zo doodlyk;... maar, helaas! voor my, uw kroost, noch

TULLIA.

(meer!

Wat hoor ik! durfde ik ooit van u die taal verwachten?
 Wie zou Vitellia ooit zo bloeddorstig achten?

Wat nieuw belang, vorstin, maakt uwengeest verwoed?
 Hoe! spreekt gy nu van wraak en stroomend vorstenbloed?

Het schein als of uw haat, uit minnenyd gesproten,
 Door zagte poogingen wierd uit uw hart verstootten,
 Sints Titus Berenice uit Romes wallen zond,

En Rome, nevens u, hierdoor voldoening vond:

Doch nu de zoetste hoop uw hart met recht mag streelen
 Wil uw verblinde wraak de wreedste bloedrol spelen!

VITELLIA.

Ach! zou een ydle hoop myn zinnen streelen? neen,
 Myn Tullia! de wraak spreke in myn hart alleen.

Zoude ik myn' pligt, myne eer en deugd zo laf verzaken?...
 Het bloed van Titus blusfch' den gloed die my doet blaken.

Herdenk dien naren dag, waarop Vespasiaan'

Myn' vaders krygsvolk deed tot eedbreuk overslaan;

En, trots om zyn' triomf op de Idumeesche landen,

Zelfs Rome met een heir van muitren aan dorst randen.

Het oorlogsvolk besloot, Vitellius ten val,

Den roover van den staat te kroonen in deez' wal;

En, tot een pand van vrede, ontving de ryksverrader

Het afgehouden hoofd van myn' ontzielden vader.

Misfchien heeft myne kunne en kinderlyk geweest

De verdre wreedheid van den vorstenbeul verbeên:

Of licht verachtte hy, als had hy niets te schroomen,

Het krachtloos overschot van 't bloed dat hy deed stroom-
 men.

Hoe 't zy: in dit paleis, daar 't al' myn zielsmart voed,
 Bleef ik alleen voor 't staal van 't moordziek volk be-
 hoed,

En

En mogt in ballingschap, gelukkig in myn plagen,
Verr' van myn' dwingeland, myn' vaders lot beklagen.

Ik voelde mynen rouw verdubbeld door den tyd,
En Titus naam alleen was my tot schrik en spyt.
Myn haat is my geenszins met de eerste jeugd ontvlogen;
De wraak voert noch op my een onbepaald vermogen:
Maar moest die eedle drift, die uit myn glori spruit,
Door schandelyke liefde in 't einde zyn gestuit?

ô Titus, die voorheen uw' vaders wrok deed zwichten,
My riept in Romes wal, tot schennis myner pligten!
Uw wondre heldendeugd, die noch myn lafheid voed,
Dwingt my dat ik, als Rome, u eeuwig minnen moet!

Maar kan ik, tot myn' hoon, noch aan die liefde denken?
Een dwaling, die myn' roem in eeuwigheid zal krenken?
Wat zeg ik? ja myn deugd herrinner' my die min,
Op dat ik blooz' van schaamte, en beter haar verwin'.

TULLIA.

Maar welk eene euveldaad heeft Titus toch bedreven?

VITELLIA.

Ach, Tullia hy wierd in vaders plaats verheven.
Zie daar zyne euveldaad. Zyn bloed vergoot myn bloed.
En gy verwondert u wanneer ik op hem woed'?
Een ongewroken hoon moet eeuwig ons doen blozen.
Strafwaardig is de stam der ongestrafte boozen.
Dus denkt een groote ziel, die Romes deugden acht,
En 't godendom geeft zelf dit loflyk denkbeeld kracht.

Vespasiaan'! het lot heeft u myn wraak onttoogen:
Doch 't geeft uw' zoon ten prooije aan myn getergd ver-
mogen...

Maar ach! myn strenge pligt word spoedig overheerd,
Als die gevreesde held die zegepraal begeert!

Ik dacht uit Titus oog zyn wedermin te lezen. (zen!
Wat waant men licht van 't geen men mint bemind te we-
De vorst trachtte al het leed, my door zyn' stam bereid,
Te bannen uit myn hart, door goedertierendheid; (nen,
Hy zwoer me, om myn gemoed een' weg tot vreugd te ba-

De teêrste vrindschap; ja hy droogde zelfs myn tranen.
Zyn hof was 't myne: ik gaf door zynen mond de wet;
Myn smeeken heeft den val van menig' vorst belet.

Ik kon van myn geslacht geen grooter eer verwachten:
Hy drong zyn' vader my gelyk een dochter te achten.
Helaas! gevloekte naam, die my nochtans geviel!

Door welk een ydle hoop verblinde gy myn ziel?

Door de aangeboren zucht voor 't glansryk staatsvermogen
Durfde ik myzelve alree' naast Titus zy' verhoogen.

Was hy myn' vaders beul? wrocht hy myn zielsverdriet?

Neen! 'k wreek myn' vader, door 't herwinnen van 't gebied.

Dus dacht ik. Ach! die hoop, zo streelend' voor myn
zinnen,

Kon de inspraak van natuur, die bloed eischte, overwinnen.

Myn ziel, myn groote ziel! wierd schandelyk geleid

Met de opperheerschappy en Titus tederheid...

Hoe! Tullia, is 't schande een ryksgebied te deelen

Met hem, wiens minzaamheid ons fier gemoed kan streelen?

Maar ach! de ondankbre prins, ontvonkt door nieuwe min,

Onttrekt zich aan myn liefde en bant my uit zyn' zin:

Hy durft een Romeinin, ô hoon, die my doet gruwen!

Verlaten, om zo laf aan een vorstin te huwen,

En toont zich met myn lot byna niet meer begaan,

Dan met den rampspoed van een' droeven onderdaan.

TULLIA.

Zo Titus om die keur misdadig is te noemen,

De staat heeft hem gedoemd om deze keur te doemen:

Dus maakt die strenge wet, tot Titus ongeluk,

Zyn zelfverwinning tot een doodlyk heldenstuk;

Terwyl die zelfde wet, hoe wreed hy die moge achten,

U doet met recht iets grootsch van zyne vrindschap
wachten.

't Ontzaglyk staatsbelang, dat vorsten wetten stelt,

Heeft 's keizers echt bepaald, zelfs eer hy trok te veld.

Men ducht zyn' broeders aart, die ons zou kunnen deeren.

De raad tracht Berenice uit Romes muur te weeren.

Licht

Licht dat de keizer, na zyne aankomst in deez' wal,
 Ter liefde van zyn volk, den echt voltrekken zal.
 Zo hy een Romeinin ten zetel moet verheffen;
 De keur kan buiten u geen Romeinin betreffen.
 De raad en 't Roomsche volk geeft die verkiezing klem;
 De vorst geev' slechts alleen tot dezen echt zyn stem.
 Zo hy uw hand aanvaard...

VITELLIA.

Ach! zou hy die begeeren?
 Zou hy tot myne liefde in 't einde wederkeeren?
 Helaas! ik zal hem zien, op nieuw hier aangebeên,
 Meer minzaam in myn oog, maar wreeder dan voorheen.
 Zyn koeiheid zal in my 't geheugen doen herleven
 Hoe wreed zyn' vaders list myn' vader heeft doen sneven.
 Ach! straffen wy den geen' wiens glans myn oog verblind,
 En daarna 't eerloos hart, dat schandlyk hem bemint!
 Zyn voorbeeld, Tullia! leert my myn min bepalen;
 Hy leert my op myzelf doorluchtrig zegepralen.
 Zo lang die wreede leeft zal myn bestreden pligt
 Niet triomferen: neen; 'k schuw Titus aangezigt. (wen,
 Maar laat ons, om den staat myn' moed te doen beschou-
 Op 's vyands wissel val myn zelfverwinning bouwen;
 Ja, 'k verzeker die alleen op Titus graf:
 De wonden van myn hart genezen door zyn straf.
 Vergeefs wil Romes volk hem goddelyk verhoogen;
 Die meester van 't heelal is haatlyk in myne oogen.
 Hy, door wiens oog in my een snoode liefde ontstaat,
 's strafbaar in myn plaats; als de oorzaak van dat kwaad.
 In 't einde, ik wil niet meer aan Titus liefde denken,
 Zo Sextus Titus straft zal ik me aan Sextus schenken.

TULLIA.

Hoe! Titus grootste vrind? Prinses! ik sta verbaasd!
 Hy, die door gunst op gunst...

VITELLIA.

De min vergeet die haast.
 Verneem een groot geheim, op 't strengst my aanbevolen,

't Gene ik, hoewel met smart, zo lang u hield verholen.
 Ik zoek myn' troost by u, die my, daar 't all' my hoont,
 Een moederlyke zorg belangloos hebt betoond.
 Ik dacht, toen Sextus my zyn liefde heeft doen hooren,
 Dat my door 't godendom een wreker wierd beschoren:
 Ik wilde dat de held, ten blyke van zyn trouw,
 Zyn drift voor myn belang voor elk verbergen zou,
 Vooräl voor Annius, die me altyd vrees verwekte:
 Ik ducht dien strengen, die den vorst ten vrend verstrekte
 Met Sextus. Titus had, gerust op hun beleid,
 Hen beiden 't ryk betrouwd, in zyne afwezendheid.
 't Is Sextus slechts alleen, die, nu hy heerscht in Rome,
 Een' toeleg meest beschermt, die alles my doet schroomen,
 Wiens wreed gevolg, hoe sterk Vitellia ook woed',
 Haar, zonder Sextus hulp, den boezem siddren doet.

't Viel moeilyk, Tullia! hem tot een' eed te dwingen,
 Die hem noch dag aan dag schynt zucht op zucht te ont-
 wringen.

Wat wroeging leed zyn hart! Eén oogstraal van den vorst
 Verwekte op nieuw de stem der deugd in Sextus borst.
 De wankle held, die zich aan my verbond met eeden,
 Wierd dus zes maanden lang door liefde en plicht bestreden.
 Hy had van zo veel drifts byna getriomfeerd,
 En 't geen zyn woede ontfak door vriendschap overheerd;
 Maar 't afzyn van den vorst, zo heilzaam voor myn
 poogen, (gen.

Gaf Sextus gramschap weêr 't noch naauw' ontruikt vermo-
 Zyn drift word door den haat tot Lentulus vergroot:
 Die woeste bloedverwant, voordezen deelgenoot
 Aan 't lot van myn geslacht, een speeltuig van tirannen,
 Wierd door Vespasiaan' uit Rome's muur gebannen;
 Schoon Titus hem herriep, hy, om zyn' hoon ontzind,
 Is, vlamme op de wraak, voor alle weldaên blind.
 Men heeft hem, op myn beê, de vryheid weêr geschonken;
 Hy doet de wraakzucht van myn vrenden weêr ontvon-
 ken,

En

En 't is zyn wrok die my, tot wraak van vaders bloed,
 Een magtig eedgespan heldhaftig vormen doet:
 Zyn drift, uit zelf belang meer dan uit haat gerezen,
 Doet Sextus in dien held een' medeminnaar vreezen;
 De zorg dat Lentulus, door 't gruwzaamst heldenstuk,
 Myn hand verkrygen zal, baart Sextus al zyn' druk.
 De min had my voorheen voor Titus 't all' doen wagen,
 Zy zal me op Sextus hart de zege ook weg doen dragen.
 Hy komt.

T W E E D E T O O N E E L.

SEXTUS, VITELLIA, TULLIA.

Vorstin! verschoon me, als myn verschriklyke eed,
 Dien de onweêrstaanbre min my roekloos zweeren deed,
 My herwaarts dryft, om u van ons besluit te spreken.
 Myn siddrende arm bezwykt als ik uw leed wil wreken.
 Door zorglyke eer verrukt, drong ik u ernstig aan
 Om over 't eedgespan 't bevel my toe te staan. (zinnen,
 'k Verkryg daarvoor een' schat, te streelend' voor myn
 En dien een held alleen door zuivre deugd moest winnen.
 Ach! is uw lieve hand het loon der trouwloosheid?
 Wierd eenig booswicht ooit met schooner gift gevleid?
 Maar, morrende onder 't jok, waardoor ik my voel prangen,
 Vrees ik niet om uw hand tot wreeder prys te erlangen:
 Doch zo ik u verried, als ik uw' wil volbragt...
 De vrindschap van den vorst, welêr by u geächt...
 Hoe! hy, ziende in uw ziel die zoete neiging blaken,
 Zou naar niêts anders dan alleen naar vrindschap haken?
 'k Geloof u. Maar, vorstin, ik ken uw edel hart:
 De wraak baart dien zy streelt somtyds ondraagbre smart.
 De wroeging kan de wraak te spade in rouw verkeeren,
 En u hem vloeken doen wiens drift u hulp dorst zweeren.

VITELLIA.

Wanneer de wraak in ons om vadermoord ontstaat,

Dan is de woede deugd, de wroeging euveldaad.
 Hoe! waant gy dat myn haat lafhartig zal bezwyken?
 Zal 't hoonen van myn' moed uw liefde my doen blyken
 Verdenk myne inborst niet, die nimmer laf kan zyn;
 De lafheid voege uw hart, maar nimmer aan het myn'.
 Ik merk gy tracht uw' schrik een' schyn van grond te geven;
 Het nadren van den vorst doet reeds uw' boezem beven;
 Gy vreest dat zich myn haat tot hem te zwak bevind.
 Die my zo kwalyk kent heeft die my ooit bemind?

SEXTUS.

Of ik u min? helaas! mogt my dit twyfel baren!
 Door welk eene euveldaad moet ik u zulks verklaren?
 De min, wier wreed geweld my 't grievendst wee bereid,
 Eischt van myn siddrend hart voor u gehoorzaamheid.
 Ik voel als yvrig vrind en minnaar, wiens gedachten,
 Hoe boos of deugdszaam, niets dan 't woeden billyk achten,
 Terwyl de knaging reeds myn bange ziel verslind,
 Dat, schoon myn mond u doemt, myn hart u echter mint.
 Ach! kunt gy grooter zege op myn gemoed begeeren?
 Ik, die myn liefde vloek, kan haar niet overheeren.
 Zie hoe de reden zwicht in 't hart, waar gy gebied:
 Gy trekt my van myn' pligt, en gy verblind my niet;
 Gy overwint me, en nooit hebt gy myn' geest bedrogen;
 Myn gruwzame aanslag zelf is strafbaar in myne oogen;
 'k Volbreng, daar myn gemoed de deugd op 't hoogst
 waardeert,
 Een schriklyke euveldaad, omdat gy zulks begeert.

VITELLIA.

Ik wil niet dat ge uwe eer door snoodheid zult bevleken.
 Hy die myn wraak verfoeit zal haar niet grootsch vol-
 trekken.

Ik dacht dat liefde en eer my, in myn' bittren rouw,
 Een' vaderwreker in myn' minnaar schenken zou;
 En dat Vitellius in myn' gemaal, rechtvaardig,
 Een' heldenzoon verdient, zo groot een' vader waardig.
 Noemt gy myn groot ontwerp een schandelyk bestaan?

Dien

Dien andren met uw deugd: ik min myne euveldaên.

SEXTUS, *op eene trotse wyze.*

o Wreede! ik moest zulks doen. 'k Zocht meer dan ééns
myn zinnen,

Ter spyt van uwe wraak, grootmoedig te overwinnen.

Haar op eene tedere wyze aanzierende.

Maar vruchtloos stryden' met een ſchoonheid alles waard',

Heeft myne pooging slechts myn ketenen verzwaaard.

Myn wankle fierheid noopt me om ongeveinsd te spreken:

Ik wilde voor uw oog myn boeijen ſtout verbreken;

Maar ach! door u te zien gevoel ik dat het juk

't Gene ik verwerpen wil my prangt met zwaarder druk.

Ik vlieg naar 't eedgespan: 't heeft my tot hoofd verkoren.

Vernieuwen wy met ſchrik den eed voorheen gezworen.

De hoop op uw bezit ontschuldigt my in ſchyn...

Ach! wie zou met die hoop niet haast misdadig zyn!

D E R D E T O O N E E L.

VITELLIA, TULLIA.

VITELLIA.

De min, die hem verblind, zal my doen triomferen.

Schoon hy 't heelal regeert, ik, ik zal hem regeeren.

Der vorsten opperheer buig' voor myn heerschappy,

En Agrippinaas geest herleve op nieuw in my!

TULLIA.

Prinſes, zal Lentulus, door minnenyd gedreven,

Doit dulden dat ge u zult aan Sextus overgeven!

'k, die zyne inborst ken, ducht in zyn ſtout beſtaan

En heimlyk inzicht om den vorst te doen vergaan.

Daar Sextus door uw' echt zich met een' rang mag ſtree-

VITELLIA.

(len....)

'k wil dat hy 't gezag met Lentulus zal deelen.

'k ken de kroonzucht van dien trotsen bloedverwant:

'k had hem 't gantsche ryk geſchonken, en myn hand.

Maar die hoogmoedige zou over my regeeren,

En ik wil geen' gemaal wiens wetten ik moet eeren.

ô Ryk, naast Titus hart, myn hoogste lust op d'
aard'!

Verheven schat, met recht de grootste kwelling waard'
Vergoe't verlies eens helds, wiens oog myn' boezem griesde
Zo troost uw grootsch bezit myn fel gehoonde liefde!

TULLIA.

'k Zie Lentulus.

VIERDE TOONEEL.

VITELLIA, LENTULUS, TULLIA, ADRIANUS

V LENTULUS.

Orstin, haast ziet ge uw' wensch volbragt
Men slacht uw' dwinglands zoon voorzeker deze nacht.
Ons moedig eedgespan, reeds vaardig, zal, ten teeken
Van 't uur des slags, den brand in 't kapitoel ontsteken.
Uw naam ontvonkt elks moed; myn yver vind gehoor;
Myn zucht tot wraak dringt zelfs tot aller harten door.
Men moet zo groot een drift niet in haar' aanwas stooren:
De wroeging word somtyds in weinig tyds geboren.
Naardat men 't gunstig uur verwareloost of acht,
Word ons onfeilbaar schade of voordeel toegebracht.
De moed, dien 't eedgespan ten dienste uws wroks doet
blyken,

Kan, als een wankle drift, op Titus komst bezwyken,
Gy weet hoe listig hy de harten overwint.

Ach! die gevloekte kunst maakt my noch meer ontzind!
ô Prins, wiens stam ik haat, had ik u reeds doen sneven!
Zyn troon, met bloed bespat, zal u voldoening geven,
Als myn zeeghafte vuist, tot kwyting van myn' pligt,
Zyn rookend hart u toont en stervend aangezigt.

Haar sterk aanziende.

Gy siddert?

VITELLIA.

Ik? Gy dwaalt. Mogt ik, om my te wreken,
Hem 't eerst, voor aller oog, het haatlyk hart doorsteken!

LENTULUS.

Dit past myn' arm, ten minste ik doel op deze daad,
Schoon Sextus, aangespoord door schandlyke eigenbaat,
My zulk eene eer ontruikt... Hoe! zou hy schaamtloos
trachten

My de eer te ontwringen van uw' dwingeland te slachten?
Zou hy, ten loon dier daad, uw hart, dat dierbaar pand,
Verwerven, daar het myne om u van liefde brand?
Verschoon myn' minnenyd. Gy zaagt my 't krachtloos
zuchten, (vlugten.

Door liefde in 't hart ontstaan, ten dienst der wraak ont-
Een dwaze drift, ontstaan uit lasse minnesmart,
Zal weinig zyn geächt by een grootmoedig hart.
'k Wil my voor u wat meer dan zuchten onderwinden.
Gy moet in uw' gemaal uw' vaders wreker vinden.
Men wreekt u, en door wien? ... Ach oordeel zelf,
vorstin!

Heeft Sextus, tot uw' troost, ten blyke van zyn min,
U iets dan zwakke klagt en laf gewezen geschonken?
Daar door myn drift myn liefde op 't klaarst is uitgeblonken.

VITELLIA.

Uw taal verwondert my, ik had die nooit verwacht.
Hoe! hebt gy ooit met ernst naar myn bezit getracht!
Ik kan voor u niet zyn; en gy kunt licht bedenken
Wat my tot Sextus noopt, als hy zich my wil schenken.
Zoude ik herroepen? ...

LENTULUS.

Neen: blyf aan uw woord getrouw,
Zo Sextus zelf zyn woord niet breekt, uit laf berouw.
'k Zal, zo hy u verdient, zelfs zonder nyd, gedoogen
Dat hy den echt met u voltrekke voor myne oogen.
Maar 'k sta met recht verbaasd dat ge aan dien wanklen held,
Die beeft om zyn belofte, ons beider noodlot stelt.

Zyn

Zyn wroeging meld mischien den vorst alle onze daden.
Een die zyn' vrind verraad kan zyn meestres verraden.

VITELLIA.

Welään: 't is licht te zien, in dees gesteltenis,
Of de argwaan, die u kwelt, gegrond of ydel is.
Zo Sextus arm my wreekt zal ik den held beminnen:
Gy zult, wanneer hy beeft, myn gunst en liefde winnen.
Dit hart, waarom men u zo driftig yvren ziet,
Is 't loon eens wrekens, maar eens latten minnaars niet.
De wraak moet dezen dag alleen myn lot volmaken.
Voor hem die Titus straft zal ik in liefde blaken.

V Y F D E T O O N E E L.

LENTULUS, ADRIANUS.

E LENTULUS, *terwyl zy vertrekt.*
En ik, die Sextus straf, dwing u tot mynen echt.

Tegen Adrianus.

Die toeg, wreed in schyn, verwondert u met recht;
Maar hoor waaruit die spruit, gy zult dien billyk achten:
Zou Sextus strafloos 't loon voor myn bedryf verwachten?
Myn staatzucht vormde alleen dat vreeslyk eedgespan,
Waarvan ik alles naar myn' wensch verwachten kan.
Ik doe voor hen, die stout met my naar glori streven,
All' wat de staatkunde ooit een' stervling in kan geven:
Ik doel op 't hoog gezag, wat ramp my dit ook brouw',
En waant gy dat ik zulks met Sextus deelen zou?
Met hem, die in 't ontwerp, waarmeê we ons heden streelen;
Alleen de lage rol van moordenaar wil spelen?
Die hoop, Vitellia, heeft vruchtloos u verblind!
Die fiere, die, ô spyt! aan Sextus zich verbind,
Wil, op zyn' naam, met my den Roomschen staat regeeren:
Zy weet wel, zo ze my op haar deed triomferen,
Dat zy, meer door belang bestreden dan door min,
Een' keizers egaê wierd, veelêr dan keizerin;

Zy

Zy zou, vorstin in schyn, een naam die haar doet vreezen,
Stechts de edelste onderdaan van my, haar' meester, wezen.
Ziedaar 't belang, myn vrind, dat haar doet overslaar
Tot Sextus, wien myn list welhaast zal doen vergaan.
'k Moet myn getergde spyt, hoewel met smart bedekken,
In hoop dat my zyn val tot voordeel zal verstrekken.
Dat Rome, om Titus dood op Sextus fel verstoord,
Myn wraak op Sextus noeme een straf voor keizermoord.
Die list, reeds lang gevormd in myn getergde zinnen,
Doet, voor één hand vol bloeds, my aller harten winnen.

ADRIANUS.

Ja; Sextus moorde een' prins van Rome teêr bemind,
En wiens verwoede beul hier geen verschooning vind.
Ach! had de kryg den vorst in Azië doen sneven!
Men brengt met min gevaar zyn' broeder hier om 't leven;
Die, van ons volk gehaat, noch rouw verwekt noch smart.
De prinsen geven blyk van hunnen vaders hart:
De een toont zyn deugden klaar, en de andre zyn gebreken;
Men hoort met roem van d'een', met schrik van d'andren
Maar zou Vitellia de hand die 't hart doorstiet (spreken.
Van Sextus, dien zy mint, aanvaarden? denk zulks niet.

LENTULUS.

Van Sextus, dien zy mint? Ach! keer uit uw verblinding:
Die minnenyd is valsch, dit leert my de ondervinding.
Ik zag Vitellia, zy heeft myn' geest bekoord.
(Ik hoor de min gelyk elk trotse ziel haar hoort;)
Haar vleijende in haar' haat doorgrondde ik haar gedachten:
Zy scheen myn' yver voor haar' toeleg weinig te achten;
Maar door één enkle list, volvoerd met kloek beleid,
Vond ik my haast verlicht in myne onzekerheid;
Geene omweg, van wat aart, heeft my belet te ontdekken
Al 't gene in haar voor my die koelheid kon verwekken.
Ik maalde Sextus af als wankeibaar van aart.
Dit heeft die fiere rouw noch siddering gebaard;
Maar toen ik haar den vorst zieltogend'bragt voor de oogen,
Was trotsheid, moed en wraak op éénen tyd vervlogen.
Haar

Haar schrik, vergeefs ontveinsd, verbant myn twyfelings.
De minnaar dien gy vreest baart my geen siddering.
Vorst Titus word bemind van haar die hem wil straffen,
Omdat hy haar versmaad: zy wil zich wraak verschaffen;
Doch deze, in rouw verkeerd, als liefde in 't hart herleeft,
Stort zich op Sextus neêr, als Titus door hem sneeft.
Vitellia zal zich aan 's keizers wreker huwen;
De beul van 't geen zy mint zal eeuwig haar doen gruwen.
Weet dat ik Sextus als een' wanklen held beschouw,
Die trouwloos worden kan, uit vrees voor naberouw.
Hy voelt, in spyt der min, zyn hart tot vrindschap neigen:
Die burgerlyke deugd is weinig staatsliên eigen:
Men smoore in zyn gemoed haar stem, op dat de min,
Door argwaan aangespoord, de vrindschap overwinn'.

Einde van het eerste bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

S E X T U S , *alleen.*

Sextus! 't aklig uur is eindlyk dan geboren,
 Vaarin de liefde uw deugd moet in uw' boezem smooren!
 De held, dien gy bemint, en die u acht, genaakt;
 De vrind, die naast de goôn uw' heilstaat heeft volmaakt;
 Hy komt: hy wil uw vreugd door zyn geluk vergrooten...
 Hy reikt uw' arm hem toe, om hem door 't hart te stooten!
 Dankbre! .. Titus! ach! daar zich 't heelal verblyd,
 En weêr met u herleeft, nu gy behouden zyt,
 Kort Sextus, door uw gunst schier tot uw' rang verheven,
 En' bittren tranenvloed, omdat hy u ziet leven:
 O, schoon elk om uw heil de dood wilde ondergaan,
 Ik wenschte uw dood, die my van gruwlen zoude ontslaan.
 Hy leeft door gunst der goôn, die mynen wensch versmaad-
 Ich! ik ben tegen dank verplicht tot euvel daden. (den.
 O ik den eed verbreek, dien my de liefde ontwong,
 Derf ik een dierbre bruid, naar wier bezit ik dong;
 De ziel myns levens. Goon! kan Sextus ooit gedoogen
 Dat hem Vitellia voor eeuwig worde ontogen?
 Hy in een' andren arm! ô Spyt! ô Zielverdriet!
 Derf haar om Titus, en helaas! 'k behou hem niet.
 Myn wreede minnares en woeste medeminnaar...
 Hy nadert. Sextus, ach! wees van uzelv' verwinnaar.
 Die wrevle loozäart tracht, in myne onlydbre smart,
 De ontroering gaê te slaan van myn bestreden hart;
 Hy waakt op myn bedryf veel scherper dan voordezen;
 Myn oog is afgericht om in elks hart te lezen...
 En spreek' hem ongeveinsd, bedwingen we ons niet meer;
 Dat zyn list my blyke, en ik die van my keer'.

T W E E-

T W E E D E T O O N E E L.

S E X T U S , L E N T U L U S .

www.libtool.com.cn

L E N T U L U S .

Myn vrienden zyn gereed om, zo wy hen verzellen,
 Het lot van de aarde en Rome in onze hand te stellen;
 Maar, zo myn achterdocht niet steunt op valschen schyn,
 Dunkt my de tyd daartoe noch niet naby te zyn.
 Ik zie de keizer heeft van Sextus niets te duchten.
 All' 't gene ik merk dat in 't geheim uw hart doet zuchten,
 Voorspelt een slecht gevolg aan 't geen gy door uw'
 moed

Hebt ondernomen voor uw wraak en minnegloed.
 Wie bevend' trekt ten sryde is waarlyk half verwonnen.
 Wie stuit dat schoon ontwerp zo stout door u begonnen?
 Ik waande dat men u voor held erkennen zou,
 Door 't grootsch verzaken van 't lafhartig naberouw.

S E X T U S .

Moet dan een heldenziel geene eedle wroeging vreezen?
 Of kan men nooit een held bevryd van bloeddorst wezen?
 Zo 't niadrend naberouw my 't grievendst wee bereid,
 Noem dan myn siddring deugd, maar geen lafhartigheid.

L E N T U L U S .

Dat is een vreemde taal van 't hoofd der eedgenooten;
 Zy kanden argwaan, die myn ziel beklemt, vergrooten,
 En jaagt in 't kort elks hart een doodlyke yzing aan.

S E X T U S .

Die yzing zal my nooit in 't minst verbaasd doen staan.
 Een snoode wantrouwt elk in gruwzame euvel daden.
 Een smeder van verraad vreest dat hy word verraden.
 Maar myn verliefde drift kan borg zyn voor myn trouw;
 En zo men trouwloos word uit vrees voor naberouw,
 Een-minnaar zal, hoe sterk door zucht tot deugd gedreven,
 Niet roekloos 't geen hy mint der wraak ten prooije geven.

Zie

Zie daar myn trouw gestaafd door zulk een dier belang;
 Doch 't is geen zekre borg voor 's keizers ondergang.
 Helaas! myn razerny hoe licht zult gy bezwyken?
 'k Zal mooglyk u myn trouw tot Titus val doen blyken;
 Maar licht ontwingt de schrik, die reeds myn rust verstoort,
 Myn vuist het gruwzaam staal geschikt tot keizermoord;
 Ja zelfs dit oogenblik ziet gy myn' moed vervlogen;
 Ik sidder door den schrik myns misdryfs voor uwe oogen.
 Voor hoe veel weldaën, goôn! heeft my de min verblind?
 'k Was in myn vroege jeugd van Titus teêr bemind,
 'k Was zyn vertrouweling: hy deed myn heilzon ryzen;
 Myn leeftyd is een reeks van Titus gunstbewyzen.
 Ik pluk reeds vyftien jaar hier zo veel vruchten van,
 Dat ik in myn geluk niets meer begeeren kan.
 Gy en ons eedgespan doen slechts een' keizer sneven;
 Maar ik, ondankbaar vrind, door snooder drift gedreven,
 Verhef verwoed den dolk, ô onverdraagbre smart!
 Om de oorzaak van myn heil te stooten door het hart.
 Afgryslyke euveldaad!... ô Felgeterde goden!
 De wroeging pynigt reeds myn hart met duizend dooden.

L E N T U L U S.

Wie 't lot der waereld schikt in zynen sieren geest,
 Moet niet gelyk 't gemeen voor wroeging zyn bevreesd:
 Zyn oog, niet afgeleid door lasse zielverblindung,
 Moet staren op het loon dier moedige onderwinding,
 En, vry van 't schandlyk juk, den zwakken toebereid,
 Alleen naar lauwlren staan door ware dapperheid;
 De stem der heldenêr moet al zyn gangen richten. (ten.
 Standvastigheid verwint; doch 't wanklen doet ons zwich-
 Ik was welêer ontroerd in 't sryden met de deugd;
 Maar myn standvastigheid verwon die, tot myn vreugd.
 De vorst heeft deugden, ja; ik moet die mooglykeeren:
 Doch heeft men hem altyd die deugden zien waardeeren?
 Door tien tirannen wierd zyn zetel vastgezet
 In dierbaar burgerbloed, na 't schenden van de wet.
 Ik evenaar den vorst in eêrzucht; maar myn pooging,

Door dier belang gevormd, doet zien, in haar beëoging,
Dat ik, die geen gevaar in keizermoord befef,
In onverwrikbren moed vorst Titus overtfef.

Laat ons, door nut belang in eedle woede aan 't blaken,
Alleen door onze vuist ons heil bestendig maken. (paald.
Geen fchrik voor 't vorftlyk oog heeft ooit myn' arm be-
Het ryk, het ryk, myn vriend! word nooit te duur betaald;
Wie 't ftout aanvaarden durft verdient de wet te geven.
't Geweld befchermt een' vorst, doet de onderdanen beven;
Ja 't is 't geweld alleen, dat, fchoon de oprechtheid fpreekt,
De fcepters vormt en kneust, de wetten maakt en breekt.
Hoe! laat ge u door de deugd eens meesters laf verblinden?
Kunt ge aan een' valfchen glans zo veel behagen vinden?
Hebt gy noch niet geleerd, door lange ervarenis,
Dat deugd in een' tiran een ftrafbre kunstgreep is,
Die ons 't ondraagbaar juk met lydfaamheid doet dragen?
Die list, die 't menfchdom houd in ketenen geflagen,
Verduistert voor ons oog, ten dienst der oppermagt,
Den laft ons door 't beftier eens dwinglands toegebragt.

SEXTUS.

Ach! Titus goedheid dwingt het volk om hem te minnen;
Gelukkig dat de haat in uw getergde zinnen
De zucht tot hoogen rang zo ftreelend byftand bied!
Maar 't vleijend zelfbelang verblind myne oogen niet.
Nu ik den afgrond zie waarin ik word gedrongen,
Ja nu me een ftrafbre min tot boosheid heeft gedwongen,
Zegt my de ftem der deugd, die 't hart van druk verlost,
Het ryk kost u te veel als 't u een misdaad kost.
Wie heeft óns 't recht vergund om door verraders klingen
Een' ftaf, door deugd verdiend, den vroomften vorst te
ontwringen?

Toont zich de waereld niet om haren heer verblyd
Als ze om verlenging smeekt van zynen levenftyd?
Heerscht Titus in een ryk, gevest in bloed en tranen:
De onwraakbre liefde van ontelbare onderdanen
Rechtvaardigt hem genoeg in 't pralen met de kroon.

De Tiber smaakt met vreugd de vrucht van zyn geboôn.
 heeft Rome ooit min den last gevoeld van 't streng regeeren
 oen 't noch een speeltuig was van trotse burgerheeren?
 hier heerscht de wet alleen; vorst Titus heerscht hier niet;
 ik burger is een vorst in zulk een ryksgebied.
 De vorst is slaaf des staats waarin hy is verheven:
 hy smaakt het minst van 't heil ons door zyn deugd gegeven:
 niet hy voor de zorg ten beste van 't gemeen
 ts anders dan den last van deze zorg alleen?

L E N T U L U S.

Oe licht vergood men ons in 't opperste vermogen!
 en vorst streelt door zyn list's volks licht benevelde oogen.
 De grootste deugd blinkt in den laagsten rang niet schoon;
 maar de allerkleinste zelfs blinkt godlyk op den troon.
 Doch eindlyk toont uw hart voor Titus zich genegen:
 de dwaling heeft op u dan de overhand verkregen;
 verraad ge uw zielbeminde om hem, die u misleid?

S E X T U S.

min Vitellia... helaas! in eeuwigheid.

L E N T U L U S.

Maar zyn 'er meer bereid om voor haar heil te waken;
 zie, hopen de op haar hand...

S E X T U S, *driftig*.

Dat zy dien yver staken...
 Ach! opdat Sextus haar, die hy bemint, verdien',
 moet zyn verliefd gezigt slechts medeminnaars zien.

Op eene schimpende wyze.

Die zucht die u bezielt om opperheer te wezen
 doet my in u, myn vriend! geen' medeminnaar vreezen;
 en 't lot toont my deez' dag, die beider wenschen vleit,
 onze neigingen een heilzaam onderscheid.

L E N T U L U S.

Ach! verr' van minnenyd... De vorst is reeds in Rome:
 het volk, door hem te zien, van blydschap ingenomen,
 verkondigt door gejuich, uit dwaze liefde ontstaan,
 dat de afgod van den staat het krygszwaard is ontgaan.

'k Zie Annius genaakt, om hier, naar elks verlangen,
Den aangebeden vorst, tot Romes hoon, te ontfange
Ik, die, vol ongeduld, reeds haak naar zynen val,
Verwacht dat zich uw arm het eerst verheffen zal.

www.libtool.com.cn

Hy vertreekt

SEXTUS.

Goôn! moet men in 't verraad met zulke monsters leven
Ik zie den wyzen vrind, wiens strengheid my doet bev
Hoe vrees ik zyne deugd! Ach! myn ontroerde gees
Was toen ik deugdszaam was nooit voor zyn oog bevre

DERDE TOONEEL

ANNIUS, SEXTUS

MYNNUS, *schielijk naderende*
Myn vrind, beschouw dit hart, door 't naar bericht v
Dat snoode Lentulus den keizer durft belagen. (slag
Ach! word zo vroom een' vorst zo wreed een lot bere
Men voed door gunst op gunst, zo 't schynt, de ondankba
Bezwaarlyk zal de held een'snooden argwaanvoeden: (he
Hy, op zyn deugd gerust, zal geen verraad vermoede
Hy waant dat elk, als hy, in 't hart de oprechtheid mi
En dus in elk te zien al 't geen hy in zich vind. (ke
Maar 't snood verraad barst uit; en, daar 't zich wil ontd
Men vorsch' hen uit die 't ryk zo groot een' schrik verwo
De staat vertrouwt ons 't heil van Titus dezen dag. (k
Zy die hier zorgden in zyn afzyn voor 't gezag
Bewaken 't vaderland als zy dien vorst bewaken:
De zorg voor zyn behoud moet ons bekommerd mak
Uw vriendschap spreke alleen in Titus doodsgevaar,
Opdat men 't edelst hoofd voor 't yslykst lot bewaar'
Zy wake; en doe uw drift, door staatszorg schier verdrev
In de afgematte ziel, tot Titus heil, herleven.

SEXTUS.

Helaas! ik weet te veel van 't schandelykst beleid. . .

edaar, myn vrind! den grond van myn droefgeestigheid.
 h! mogt uw strenge deugd, in 't vloekverbond te ontdek
 ken,
 n'al te ondankbren vrind aan't yslykst kwaad onttrekken.
 e keizer komt. .ô Liefde! ô bron van 't inoodst verraad!...
 e leeft 'er die een hart zo ryk van deugden haat!

V I E R D E T O O N E E L.

TITUS, SEXTUS, ANNIUS, *Raadsheeren, en
 Wachten. De keizer zet zich op den rykszetel. De
 twee Raden plaatsfen zich aan zyne zyden,
 de een ter rechter, en de ander ter sin-
 kerhand. De Raadsheeren plaatsfen
 zich aan beide zyden van den
 rykszetel, en de Wach-
 ten stellen zich ach-
 terwaarts.*

V A T heil bestraalt den staat, wiens ramp ons lang deed
 't gene ons heil volmaakt zien we op één' dag herleven!
 meinen! Titus leeft: en nu ge in 't ryksbewint
 hem uw' vader, hy in u zyn kindren vind,
 ogt gy, daar u de goën doen op hunn' zegen roemen,
 ez' grooten dag met recht den schoonst' uws levens noe-
 yn vorst! verbeeld u eens den algemeenen druk, (men.
 e aller harten prangde in 't kwynend staatsgeluk,
 zult de vreugd des volks te meer rechtmatig keuren.
 ef wat doodsch verdriet het vaderland deed treuren:
 e menig onderdaan ontlastte zyn gemoed,
 ar 't zuchtte om uw gevaar, door eenen tranenvloed!
 Was, als men gadesloeg den schrik die elk deed beven,
 't heil der waereld was geschakeld aan uw leven.
 trouwste gemalin treurde om haar' echtgenoot,
 ltogende in haar' arm; maar meer om uwe dood.
 gryzäarts riepen: Goën! is Titus omgekomen?

Waaröm niet vóór zyn' val ons 't haatlyk licht benome!
 Hun zonen minden u, zelfs in hun tedre jeugd,
 Men zag hen, nu voortaan hun arm uw heldendeugd,
 Zo heerlyk in hún oog, niet nieër zou kunnen baten,
 In 't zuchten om uw dood hun eigen leven haten.
 Nooit zag men voorbeeld van meer jammer en misbaar
 Gantsch Rome scheen ontvolkt, behalve voor 't altaar
 In 't hooggewyde koor; daar smeekten de onderdanen
 Het godendom voor u met ongeveinsde tranen.
 De tempel, daar men niets dan bitter droefheid zag
 Op elks beschreid gelaat, weêrgalmde van 't geklag,
 En scheen nu 't naar verblyf van trouwe huisgenooten
 Wier hart voor alle vreugd voor eeuwig was gefloten,
 Omdat de wreede dood hunn' vader had ontzield,
 En hen niet door haar' schicht op éénen tyd vernield.

Tegen den Raad.

Gy moogt door gunst der goôn om 'Titus u verblyden
 Het scheen dat zy, getergd, ons zulk een' vorst benydde
 Doch midden in 't gevaar verlengden ze, om den staat
 Te redden, en 't heeläl, zyn' dierbren levensdraad.

Tegen Titus.

De Hemel kan met recht u 't heil des volks betrouwe
 Zyn gunst doe ons u lang in 't hoog bewint aanschouwe
 Dat ons uw zagts bestier nooit onbehaaglyk schyn'.
 Wie alle harten wint moest nimmer sterfelyk zyn.

TITUS.

Deugdlievend heldenvolk! gevormd om te overwinne!
 Ik zou ondankbaar zyn door u niet teêr te minnen.
 Helaas! het smartlyk wee, my door de goôn bereid,
 Twee maanden lang gevoeld met zo veel hevigheid,
 Deed myn geprangd gemoed een'wreeden uitflag ducht
 En de enkle vrees, die my in al myn smart deed zucht
 Was dat ik in den bloei van mynen levenstyd,
 Dien ik alleen aan u, myn kroost, had toegewyd,
 Ontydig sterven zou, daar ik voor u moest leven:
 Die slag deed myne ziel, die nimmer beefde, beven.

Had my de dood ontzield in 't hevigst myner smart,
 Gy derfden my alleen; ik derfde uw aller hart.
 Ik merk de smart die u om myn gevaar doorgriefde
 Een vorst ziet in de dood's volks ware of valsche liefde.

Dank, Hemel! dat ge my in 't eind' te kennen geeft
 Wat dit trouwhartig volk van my te vordren heeft:
 Gy toont my zyne liefde; opdat ik, door 't bedenken
 Dier drift, het meer beminne om 't meer geluk te schenken!

Verrukt door 't geen men ons ten roem der Cezars meld,
 Haakte ik, als zy, naar eer in 't bloedig oorlogsveld:
 Men zag me in myne jeugd de kunst des oorlogs eeren,
 Der helden grootst vermaak, 't bederf der opperheeren:
 De Donau en Jordaan verschrikten voor myn vuist
 En uitgetogen zwaard: onze adelaar, begruisd
 Met stof en bloed, doch grootsch versierd met lauwerbladen,
 Getuigde aan beider boord van Titus oorlogsdaden.
 Ik wil een grooter eer, dan die ik door myn staal
 Zo dier verworven heb in menig zegepraal,
 Bedoelen, door de zorg van voor myn volk te waken.

Goôn! laat my door die zorg hen zo gelukkig maken,
 Dat ik voortaan hen schenk', door myne liefde en vlyt,
 All' 't gene ik heb verzuimd in mynen levens tyd.

Tegen den Raad.

Gy, helpt dien nutten last myn zwakke schoudren dragen:
 Stelt my de rampen voor die Romes volk doen klagen;
 'k Zal ziende door uw oog een' misflag best ontvliên,
 Door u in 't grootste ryk den kleinften ramp zelfs zien.

Menschlievendheid! doe my het heil des staats beöogen:
 Toon my de dwalingen verknocht aan 't ryksvermogen:
 Maak dat myn volk in my altoos een' vorst aanschouw',
 Als ik, zynde in hun plaats, voor my begeeren zou;
 Gy schenkt een' heerschend' held den hoogen rang der go.
 Hy evenaart hem meest die leeft naar uw geboden! (den:

ANNIUS.

Vergun dat Rome in u, die 't menschdom hoog waardeert,
 De goôn, wier deugd gy volgt, in eenen tempel eert:

Men flichte u dien ten roem. Men eert de goôn door 't achten

Der deugd, die ons met recht doet op hunn' zegen wachten.

Verwinnaar van 't heeläl, die grootsch uzelv' verwint,
Ontfang den ſchat en hulde eens volks dat u bemint!

Wy allen wyden u . . .

TITUS.

Ik moet deez' yver laken :

Ik wil my wel bemind, maar niet aanbidlyk maken.

Ik durf u 't zwygen van een' ydlen lof gebiën;

Het is my roems genoeg wanneer ik roem verdien' ;

Gy moet my onbeschroomd altoos te kennen geven

't Gene ik bedryven móet, niet wat ik héb bedreven.

Tegen den Raad.

Den ſchat, dien 't volk my ſchenkt, neem ik met blydſchap

Maar 't vry gebruik daar van zy ook my toegeſtaan. (aan ;

'k Zal zo die word beſteed daardoor onze eer vergrooten :

Gy allen ſtemt gewis in 't gene ik heb beſloten,

Dewyl gy allen zucht om 't kwynend vaderland.

Denkt dat Vezuviuſ, (wiens gloeiend ingewand,

Uit zynen top gebrakt, verzeld van doodſche dampen,

Ons land op 't vreeslykſt dreigt met de ysfelykſte rampen,)

Alree' een' aanvang maakt om 't ſiddrend ryk alöm

Te teiſteren, ter wraak van 't grimmig godendom,

En 't klagend landvolk dwingt by hun bedolven daken,

Door ſellen hongersnood, de bange ziel te ſlaken.

Komt! ſchenken wy den ſchat die Romes gunſt my bied

Aan 't volk dat ſchuldloos zucht door pynlyk zielsverdriet;

Het zoekt zyn' trooſt aan my in zyne onlydbre plagen.

De vrucht des overvloeds moet de armoede onderſchragen.

Romeinen! 't gene ik ooit den goôn benyden dorſt

Is hun menſchlievendheid: die deugd verſtrekt een' vorſt

Tot glorie by die goôn wier zorgen hem bewaren.

Rome is myn tempelkoor, uw harten zyn de altaren.

Men laai' me één oogenblik met Sextus hier alleen.

T R E U R S P E L.
V Y F D E T O O N E E L.

25

TITUS, SEXTUS.

TITUS.

Tree nader. Zie myn vreugd, en deel daarïn metéén.
Op wat geluk, ô goôn! mag Titus heden roemen! (men.
k Hoor 't gantsch heelal myn heil, verheugd, het zyne noe.
Wat is myn ziel gerust, gestreeld door zulk een vreugd!
Elk sterfing dankt zyn heil alleen aan myne deugd:
Ik Deed nochtans slechts myn' pligt Ik lees uit ieders oogen
Hoe teder 't hart my mint, door-dankbaarheid bewogen:
Ik vind een' trouwen vrind in ieder onderdaan.
Dus durf ik onbeschroomd, en vry van allen waan,
Vertrouwen dat niet één van al myn onderzaten,
Zo hy voor Titus heil het leven moest verlaten,
Gepnikkeld door de liefde en onverbreekbre trouw,
Zelfs zonder dat ik't eischte, in't minst het sparen zou. (ning
Maar hoe! gy zucht? kan 't zyn? 't Juicht all' op myn verschy-
Behalve gy alleen: gy zwygt, en toont me uw kwyning.
Hoe! kwelt u dan altyd een zelfde zielverdriet?
Verdwynt het niet één wyl nu gy me wederziet?
Vergeefs heb ik getracht, toen 't volk my zag vertrekken,
Uit deerenis den grond van uwe smart te ontdekken;
Uw afscheid baarde my eene onverdraagbre pyn,
Wyl ik geen deelgenoot in uw verdriet mogt zyn:
Ja daar ik 't sterfuur waande alree' te zyn verschenen,
Duchtte ik dat Sextus nooit myn lykasch zou beweenen.
Maar eindlyk als uw vrind in uwen vorst herleeft,
Ja daar my ieder blyk van zuivre liefde geeft,
Vind zich myn teder hart door de ydle hoop bedrogen
Van in myn' arm uw' druk geheel te zien vervlogen.
Waarom verbergt ge my den grond van uwen rouw?
Vertrouwt my Sextus min dan ik zyn deugd vertrouw?
Niets kan in 't hoog gezag myn zinnen meerder streelen
Dan dat ik in de smart eens droeven vrinds mag deelen.
Goôn! hebt ge my gedoemd om in deez' held alleen

Een' troostlooz' vrind te zien, door ramp op ramp bestreên
 Ach, spreek! ontlast uw hart, wat angsten u ook kwellen
 Zo ik door al myn magt uw rust niet kan herstellen,
 Denk dat een teder vrind uw smart ten halve heelt,
 Als zyn belangloos hart daarin grootmoedig deelt.
 Maar 'k merk 't is vruchtloos u den weg tot vreugd te banen
 Hoe! gy besproeit myn hand gestadig met uw tranen?

S E X T U S.

Wierd aan uw voeten, vorst! wierd door myn' tranenvloed,
 Myn snoode ondankbaarheid word door geen klagt geboet
 Uw goedheid doet my meer voor myne misdaad gruwen
 En een' verwoeden vrind zichzelve uit wanhoop schuwen
 Ik voel dat ieder woord, zodra ik u aanschouw,
 Myn siddrend hart verscheurt door wroegend naberouw.

T I T U S.

Uw droefheid is te groot; gy moet hare inspraak smooren
 Als ons een boezemvrind een klein verwyf doet hooren
 Van min bemind te zyn dan hy zich had verbeeld,
 Hy zy vernoegd op 't zien dat ons die taal verveelt.
 Vergun me een onderhoud zo pynlyk af te breken.
 Gy mint een voorwerp doof voor al uw vurig smeeken.

S E X T U S.

Helaas!

T I T U S.

Ja; 't is de min die ge alles wyten moet:
 Ik weet dat haar geweld ons tranen storten doet.
 Ik zie gy lyd de smart voorheen door my geleden;
 Gy zaagt me eertyds, gelyk ik u thans zie, bestreden
 Door kwynning, wanhoop, woede en grievend zielverdriet;
 'k Was zelfs gevoelloos voor de vreugd van 't ryksgebied,
 Ik meen de ware vreugd van hart by hart te winnen.
 Maar breng u evenwel één oogenblik te binnen,
 Dat Titus, die altoos zyn' Sextus hoog waardeert,
 En niet hoogmoedig de aarde in Romes wal regeert,
 Zyn liefde om 't hart eens vrinds grootmoedig kon vergeten;
 En dat gy, als dit hart door droefheid was bezeten,
 Door vrindschap mynen rouw teêrhartig hebt verzagt,

De

Die nimmer wierd verlicht door de eer der oppermagt.

Om haar die u versmaad in 't eind' te zien bewogen,
Zal de eerezucht mooglyk iets, uw min ten dienst, vermogen;
Wees de eerste in 't hoog gezag naast hem die u bemint,
'k Gaf u den naam van vorst en 't halve ryksbewint,
Indien myn' broeder, door die gift, tot spyt gedreven,
Niet wier gehoond en stof tot grimmigheid gegeven.
Wees keizer op den naam van raadsheer slechts alleen;
Wees, deelende in 't gebied, met dezen naam te vreên.
Ik ga: ik zal terstond hier wederom verschynen;
Ja uw herboren vreugd doe zelfs myn smart verdwynen.
Daar my de wreede liefde een eindloos wee bereid,
Vertroost me uw heil voor 't minst in myn rampzaligheid!

Z E S D E T O O N E E L.

S E X T U S, *alleen.*

ô Sextus! moet de schaamte en rouw u niet verteeren?
Hoe! moet de liefde in spyt der wroeging triomferen?
Ach, Titus! 'k wilde aan u myn ysfelyk besluit
Ontdekken; maar hoe ras hebt gy myn' wil gestuit (den.
Uw wondre goedheid griest me, en baart my duizend doo-
Welk een oprecht gemoed!... Helaas! Geduchte goden!
Die vorst, u zo gelyk in onnavolgbre deugd,
Schenkt ons door zyn bestier op de aarde een hemelvreugd.
Maar ik, ik voel dit hart door zo veel drifts gedreven
Als ooit des afgronds poel een monster in kan geven:
Ondankbaarheid, verraad, arglistig staatsbeleid...
Myn ziel, ontrukken we ons aan zo veel heilloosheid!
Ontdekken wy den vorst... Wat opzet streelt myn zinnen?
'k Zal, zonder dat ik haar die ik altoos zal minnen
Door eerloosheid verdienen, of hoon door laf verraad,
Myzelve bewaren voor een gruwzame euveldaad.
Gy, Hemel! die zo groot een' toelig my doet smeden,
Bewaakt den held dienge acht om zyne uitmuntendheden;
ô Ja! gy toont ons dit. Wat heil baart myn besluit!
Ik red daardoor myn' vorst en win metéén myn bruid.

Einde van het tweede bedryf.

D E F.

D E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

www.libtool.com.cn

TITUS, ANNIUS.

Ja, vorst, gy ziet den raad, door in myn zorg te deelen,
 Aan Sextus en aan my uw dier behoud bevelen.
 Men rot in 't heimlyk t'saam: 't vergadren in de nacht,
 En 't stil gemompel, 't welk, van dag tot dag met kracht
 Vermeerdrende, ons voorspelt dat wreede vloekgenooten.

TITUS.

Verdien ik dat myn bloed moorddaadig word' vergoten?
 Is 't mooglyk? neen, myn vriend! uw yver houd geen spoor.

ANNIUS.

Uw heldenziel gaf nooit aan de achterdocht gehoor.
 Had gy myn' doodschen schrik wat meer geächt voordezen,
 'k Zou, in 't gevaar, voor u thans min bekommerd wezen.
 Dees staat, die helden teelt, kweekt ook een laf gebroed,
 Dat by een lage ziel een strafbre trotsheid voed;
 Dolzinnige yvraars, om 's volks heil in woede aan 't bloen,
 Die, hunn' gelukstaat moede, in 't hart de deugd verzaken;
 Rusthatend volk, wier drift den buit, dien 't stout begeert,
 Zoekt op het puin van 't ryk, door tweespalt omgekeerd;
 Verharde monsters, die uw goedheid stout versmaden,
 Ondankbaar uit den aart, en schaamtloos in 't verraden.

TITUS.

Hoe! moet men straffen doen elk die slechts iets misdoet?
 De strengheid baart min schrik, dan hardheid aan 't gemoed
 't Is zorglyk om den mensch een denkbeeld in te drukken
 Van alles wat den naam verdient van gruwelstukken:
 Zy zagen dag op dag dan nieuwe gruweldaën,
 En 't voorbeeld kan den mensch tot kwaad doen overslaan;
 Dit kan somtyds de schuld des stervelings verlichten.

Die

Die 't kwade weinig kent zal weinig kwaads verrichten.

ANNIUS.

(deugd.

Een vorst die 't kwaad niet straft waagt ieders zwakke

Maar waarom Lentulus herroepen? 't is zyn jeugd

Die, driftig en ontzind, hem noopt zyn hulp te toonen...

TITUS.

Men moet dan om zyn jeugd zyn dol bestaan verschoonen.

ANNIUS.

Ach! sinis zyn wederkomst heeft menig valsch gerucht,

(Gehate uitwerksels van zyn muit- en lasterzucht,)

Ten schimp van alle uw goede en wyze ryksbevelen...

TITUS.

Kan hy door lastertaal myn' roem zyn' glans ontstelen?

Zo Rome die gelooft, dat Rome my bespied';

Myne eer loopt geen gevaar wanneer 't myne onschuld ziet.

De lastraar zal myn deugd op nieuw roemruechtig maken;

'k Zal door weldadigheid hem de ontrouw doen verzaken.

ANNIUS.

Uw menschlyk hart vind tot vergeving honderd reën,

En om te straffen vind uw deugd'er naauwlyks één. (men.

Wees min menschlievend, vorst! om boosheên voor te ko-

De vrees voor strenge straf kan de ondeugd best betoomen.

TITUS.

(lyk hart.

Neen; zagtheid smoort die best door schaamte in 't mensch-

Uw streng gemoed, myn vriend, in 't staatsgevaar verward,

Kan, door te groot een deugd, uw' yver niet bedekken.

Ziedaar 't geen uw gedrag een weinig kan bevleken.

Maar zie wat eedle zorg op Titus 't meest vermag:

De liefde tot myn volk moet blyken dezen dag.

'k Zal door een nieuw bestaan de harten meer verplichten;

Hun liefde toont de myne all' wat ik moet verrichten.

De tederheid myns volks, die vrucht van myne deugd,

Het schoonst geschenk dat ooit myn zinnen heeft verheugd,

Doet ieder weldaad in een' dierbren pligt verkeeren

Door eedle dankbaarheid, een deugd die elk moet eeren:

'k Heb met zo groot een deugd myzely met ernst beraên;

Hare

Hare inspraak zegt myn hart all' wat ik moet bestaan.

Wat voordeel trekt de staat uit Berenices schande?

'k Volbragt ten halve slechts een noodige offerhande,

Toen ik den raad voldeed door 't afstaan dier vorstin.

Men waant dat ik noch zucht om 't voorwerp myner min,

En dat ik haar myn hand in 't heimlyk heb beschoren,

Nu ik geen Romeinin tot heden heb verkoren.

Ik zeg noch meer. . . Helaas! gy kent myn' broeders aart:

Deze is het die myn hart de grootste kwelling baart.

ô Rome! zou myn liefde, als my de dood doet sneven,

Uw kindren dien barbaar tot vorst en vader geven?

Ach! zou u myne zorg niet schenken dan alleen

De smart van hare vrucht verwoed te zien vertreên?

Helaas! uw bittere ramp scheen reeds naby te wezen; (zent

'k Moest daar de dood my dreigde uw nadrend onheil vree-

Ik zuchtte om myne liefde, omdat, naar allen schyn,

De droeve val des staats haar wis gevolg zou zyn;

Myn min scheen my te spaê met naberouw te kwellen.

De Hemel schenkt my 't licht; 'k zal myn vergryp herstellen.

ANNIUS.

Ach, vorst! de Hemel zelf maant u in 't heimlyk aan

Tot alles 't gene uw deugd voor Rome moet bestaan.

Uw doelwit was voorlang de wensch van alle uw staten.

Ik had my hieromtrent vrymoedig uitgelaten:

Maar vorsten u gelyk, door 't godendom verlicht,

Volbrengen zonder raad van iemand hunnen pligt;

Zy hooren wel de stem der vriendschap aan; maar echter

Behouden ze in hun hart hun godspraak en hunn' rechter.

Men vleit zich met uw' echt, ô vorst! in Romes wal;

Men eischt niets meer van u: ô ja! 't verheugd heelal

Wenscht, nu gy 't blyk op blyk van liefde hebt gegeven,

Dat gy, tot zyn geluk, moogt in uw kroost herleven.

TITUS.

Ach! meld my, om myn' geest van twyfelings te ontslaan,

Aan wie de stem des volks myn hand liefst toe zal staan:

Dewyl ik om den staat de stem van 't hart moet smooren,

Aan-

anvaard ik straks de hand door Rome my beschoren.

ANNIUS.

Onze achting voor uw deugd dwingt u niet langer; neen, uw keur, de vreugd van Rome, is Romes keur metéén. Gun dat uw volk, wier zorg steeds waakt voor uw belangen, den uitslag van zyn' wensch moge uit myn' mond ontfangen.

T W E E D E T O O N E E L.

TITUS, *alleen.*

Keizer, waarlyk slaaf, schoon ge alle vorsten tart! Uw hand zal dan 't geschenk niet wezen van uw hart? Leen! 't is een gift des staats, wat drift u moge ontroeren. De staf regeert den vorst gewoon den staf te voeren.

Voldoen wy Romes wensch; opdat myn echtbesluit de bitse tweedragt in 't bloeddorstig woeden stuit'. *Tegen de wachten, die zich in 't verschiets onthouden.* Dat Lentulus verschyn'. Laat ons, in 't hart bewogen met Romes volk, de bron eens burgerkrygs verdroogen. Ik acht Vitellia: ik kroon haar; schoon dit hart, dat ik haar schenken móet, zich overgeeft met smart. Wat wreede gift! .. ô Zucht! gy zoud myn' roem verraden; ge ontluifert in myn oog den glans van myne daden... Rampzalige opperheer! denk dat ge uw volk deez' tyd, dien gy door ydle klagt verwaarloost, schuldig zyt.

D E R D E T O O N E E L.

TITUS, LENTULUS.

LENTULUS, *ter zyde, met een' dolk in de hand, dien hy schielyk verbergt.*

Wat wil hy? Van myn wraak is hem bericht gegeven; Maar 'k zal, gewapend, niet dan streng gewroken sneven.

Ti.

TITUS.

Tree nader Lentulus. Gy weet hoe ons geslacht
 Gewoed heeft op elkaër, om de eer der oppermagt.
 Hoewel Vespasiaan' in 't waerelddwingend Rome
 Den stoel der ~~Cezars~~ ^{keizeren}, naarels wensch, had ingenomen
 En zich bevestigd zag door 't volk in 't ryksgebied;
 Ja schoon hy, zuchtende om Vitellius verdriet,
 Aan my bevolen heeft, uit gunstryk mededoogen,
 Dat ik de tranen van Vitellia zou droogen;
 Noch hoopte ik vruchteloos den aangeboren haat,
 Die zich in uw geslacht zo duidlyk blyken laat,
 Als't kenmerk van uw bloed, welhaast te zien verdwenen
 Myn echt alleen kan, dien verbannende, ons veréenen
 'k Wil door 't vermengen van ons beider vorstlyk bloed
 Voor eeuwig 't Roomsche volk voor rampen zien behoed
 En door myn' dierbren echt hun welzyn duunzaam maker
 Een vorst moet, naar den wil der goën, zyn volk bewaken
 Zy eischen zorg van ons voor ieder onderdaan;
 Wy zullen eens, als 't volk, voor hunne rechtbank staar
 Myn heilryk echtverbond doe mede uw heil herleven:
 Het zal uw' ouden rang u roemryk wedergeven.
 Ik maak; ten blyk van gunst, u, als myn' bloedverwant
 Tot hoofd van 't volk, en schenk Vitellia myn hand.

LENTULUS, *ter zyde.*

Wat hoor ik?

TITUS.

Ach, myn vriend! ik waande steeds te vore
 Myn zuster, die ik derf, in haar te zien herboren.
 Ik gun u de eer van haar myn echtkeur voor te slaan.
 Deze eer word buiten u aan niemant toegestaan.
 Toon, door myn hand te biën, hoe we allen twist verzaken
 Dewyl deze echt het heil der waereld moet volmaken.

LENTULUS, *ter zyde.*

Zo ik den slag belet die myn ontwerp weêrstaat...

TITUS.

(slaat

't Schynt dat ge ontroerd, vol schaamte, uwe oogen neder
 My

yn byzyn doet de vreugd van uw gelaat verdwynen?
 zie daar op den schrik en droefheid klaar verschynen?

LENTULUS.

an ik u zien, myn vorst! en niet door myn gezigt...

TITUS.

reek! denk dat ge aan uw' vorst de waarheid zyt verpligt.

LENTULUS.

zal ten loon daarvan...

TITUS.

In Titus welvaart deelen.

LENTULUS.

e vrees en achting zyn 't...

TITUS.

Wier namen my vervelen.

Beklaag een' opperheer die niets dan achting wint;
 och meer een' vorst van 't volk, uit vrees, in schyn bemind.

LENTULUS.

oor die gevoelens maakt ge alleen uw' eisch rechtvaardig.
 at vorst waar' meer dan gy al myn vertrouwen waardig?
 w deugd verdient dat ze ons een hartsgeheim ontwing;
 aar luister wierd gehoond door myne weigering.

TITUS.

olëindig.

LENTULUS.

Toen myn stam ten rykstroon was verheven,
 leeft my Vitellius zyn kroost tot bruid gegeven:
 yzelf ontvonkte in ons een' tedren liefdegloed,
 die met de jaren groeide en door den tegenspoed.
 k wierd, toen 't volk, ten val des keizers saamgespannen,
 hem stout onttroonde, van Vitellia verbannen.
 De wreedheid, niet voldaan met 's keizers ondergang,
 dorst my, zyn' bloedverwant, door schandelyken dwang,
 aldadig nopen 't oog van myn meestres te ontwyken!
 Maar 't scheiden deed haar zucht te my waarts niet bezwy-
 zy, op 't voltrekken van ons echtverbond bedacht, (ken.
 leeft myn te rugkomst door uw gunst te weeg gebragt.

C

Maar

Maar ach, ik weet myn' pligt: hoe wreed die ook moog
wezen,

Ik kan dien op 't gelaat des vroomsten meesters lezen.
Ik ken de liefde, ô vorst! maar 'k heb van u geleerd
Dat haar zieldwingend schoon niet altyd triomfeert:
Ik wil, gevoelloos voor haar werking op myn zinnen,
Tot heil van myn prinses, myzelven overwinnen;
Haar glori eischt dit. Ach! hoe haar onze echt bekoor!
Dat zy tot heil van Rome, als ik, de liefde smoor'. (ver

Myn ziel, 't voegt u voortaan een' strafbren gloed te doe
Hoe! zou ik 't volk de vrucht des schoonsten echts on
rooven?

Moest ik u melden... Ach! 'k moest u gehoorzaam zyn
Gun dat ik u ontvlugt'. Niets baart my wreeder pyn,
Dan nu ik, daar gy doelt op de eêlste trouwvoltagekking
Moet blozen voor uw oog om myn te stoute ontdekking

TITUS.

Vertoef! Vitellia schonk u haar tederheên!
Ach! al beminde ik haar, 'k zou haar niet dwingen; neer
Wat bitter zielverdriet my dreigt van alle zyden,
Ik ly veel liever zelf dan andren te doen lyden.
Ikzelf schenk uw prinses in u een' echtgenoot;
Maar dat zy nooit verneem' 't gene ik voor haar besloot
Dat elk onwetend blyv' dat zy my kon behagen,
Nu ik myn hand en staf een ander op zal dragen.
Doch denk niet dat u de echt een strafbrè vryheid schenk
Tot smeden van verraad, waarvan men u verdenkt.

LENTULUS.

Hoe, vorst! verdenkt men my? Wat eerelooze treken..

TITUS.

Zo 't waar is, is voor 't minst my iets daarvan gebleken
Dit ziet gy. Maar mischien wist ik noch niets daarvan
Dewyl men my als mensch en vorst bedriegen kan;
Doch weet dat ik alöm uw gangen doe bewaken.
Draag zorg van u myn gunst niet gantsch onwaard' te ma
Dwing myn gerechte wraak niet tot uw wisse straf; (ken

E.

Ik denk dat ik, uw vorst, die dezen raad u gaf,
 al te groot een blyk van goedheid heb gegeven,
 om, zo gy die misbruikt, met u als vrind te leven.
 Zo ik de goden volge in langzaam toe te slaan,
 is straf niet min dan zy de trouwlooze euveldaên;
 Zal nooit uit gunst of haat ten halve iets onderwinden.
 Gy kunt in my een' vrind, maar ook een' rechter vinden.

L E N T U L U S.

Ja zo veel goedheid, vorst! waarmee ge uw volk be-

T I T U S.

(waakt...

Ja; 't is door deugd alleen dat ge u die waardig maakt.
 Vertrek.

L E N T U L U S, *ter zyde, terwijl hy vertrekt.*

Dat zyn ontwerp my felle wraak verschaffe,
 in Sextus hem, gelyk zyn' medeminnaar, straffe.

V I E R D E T O O N E E L.

T I T U S, S E X T U S.

S E X T U S, *ter zyde.*

Versterkt myn' toelag, goôn! Bewaakt, dit oogenblik,
 Vorst Titus, en verbergt myn schaamte en fellen

T I T U S.

(schrik!

Free toe... Maar gy verbleekt? gy siddert voor myne oogen?
 Heeft Annius uw ziel tot dezen schrik bewogen?

Hoe! moet de vrindschap, die my troostte in zo veel pyn,
 Door al te groot een kracht de bron uws rampspoeds zyn?
 Men tracht een vloekgespan, dat my belaagt, te ontdek-

ken!...

'k Wil 't geen my is bericht nochtans in twyfel trekken.
 De siddrende achterdocht, die steeds van bloeddorst brand,
 Maakt van een' deugdszaam' vorst somtyds een' dwinge-

land.

Ik zal, om u deez' dag een blyk van gunst te geven,
 Uw zuster Fulvia..

C 2

V Y F.

V Y F D E T O O N E E L.

TITUS, ~~SEXTUS~~, EEN LYFWACHT.

DE LYFWACHT.

Een slaaf, door angst gedreven,
Wierp dezen brief my toe, en vlood uit myn gezigt:
Ik breng u dien, ô vorst! op dat hy u bericht'...

TITUS.

Lees Sextus.

SEXTUS, *ter zyde.*

Ach! myn hart, door doodschen schrik beladen...
Helaas! myn oog, myn stem... 't zal alles my verraden!
ô Liefde, die myn ziel de deugd verzaken doet...!
Hoe zucht een moedig hart wanneer het veinzen moet!

Hy leest. (zweeren.)

ô Vorst! men zwoer uw' val; men heeft my dien doen
De wroeging om dien eed baart my de wreedste pyn.
De vlam die 't kapitoel tot asche zal verteeren,

Zal van het uur des flags 't verschriklyk teeken zyn.
Men waagt het heil des volks wanner men u wil vellen:
Ik beef voor u en 't volk, en sterf van zielverdriet.
Laat uw getrouwe wacht u overal verzellen;

Vertrouw, zelfs in uw hof, uw waardste vrienden niet.

TITUS.

Wat hoor ik? 't is dan waar, myn volk wil my doen sneven?
Men wil my 't keizerryk ontrukken met myn leven?
Men eischt myn bloed! helaas! daar ik den onderdaan
Het myne, in 't grootst gevaar gewillig af zou staan!
Wiens snood bedekte haat zou my hier doodlyk wezen?

SEXTUS.

Gy moet hier alles, ... zelfs uw' waarden Sextus, vreezen.

TITUS.

Wat zegt gy? op dien voet verdenk ik ieders trouw.

Hoe!

Hoe! zou ik fiddren, vrind! wanneer ik u aanschouw?
 'k Moet als ik elk verdenk 't onzalig leven haten:
 Het sterven is een vreugd als elk ons heeft verlaten.
 Maar zo ik vrinden heb, die my noch gadeslaan,
 Gelyk ik hopen durf, *wie zou my dan verraên?*

S E X T U S.

't Is juist geen vrind die trouw en yver toont te gader:
 Somtyds bedekt die naam het hart van een' verrader.

T I T U S.

Den yver en de trouw die ik in u bespeur
 Bezitten ze allen niet: licht dwaalde ik in myn keur...
 Geef acht op Lentulus. Bewaar dees snoode trekken. (*)
 Men zoek' den vreemden slaaf, om 't vloekverbond te ont-
 lk ga der boozen wil berichten aan den raad; (dekken.
 Hy zoek' met u den grond der gruwlykste euveldaad.
 Ik volg myn' strengen plicht; doch schenk myne onderdanen,
 Als 't recht hun boosheid straft, myn vaderlyke tranen.
 Gy, die my als een vrind uw zorg vrywillig bood,
 Voorkom met Annus den algemeenen nood.
 Daar een ondanbaar volk my eerloos wil doen sneven,
 Denk dat dezelfde drift u dingen kan naar 't leven.
 Ach! uw gevaar verbergt het myne aan myn gezigt.
 Hoe! min ik om myzelve den troon en 't levenslicht?
 Kan iemand meer dan ik het heil des volks beöogen,
 Ik schenk hem met vermaak 't aan my benyd vermogen.
 Goôn! geeft dat ik 't geluk volmake van myn volk!
 Ik bied daarna myn borst aan 's wreeden moorders dolk.

Z E S D E T O O N E E L.

S E X T U S, *alleen.*

(kwellen,

Daar in 't gedreigd gevaar de wantrouw hem moest
 Vertrouwt hy zich op my, die hem wil nedervellen.
 Ach! kan hy ooit een' vrind, die 't all' hem danken moet,
 Ver-

(*) *Hem den brief gevende.*

Verdenken van een daad zo gruwzaam, zo verwoed?
 Maar baart zyn dwaling my verwondring, daar 't beseffen
 Myns aanslags zelfs myn hart kan met verbystring treffen
 Ontflaan we ons zelv' daarvan. . . Zo de eer dit oogenblik
 Vitellia niet treft, men treff' haar door den schrik.

Z E V E N D E T O O N E E L.

VITELLIA, SEXTUS.

Waaruit ontstaat uw rouw? Uw koelheid doet my
 Uw moed en yver zyn ten hoogsten top gerezen
 Wanneer ge van my gaat, en als gy wederkeert
 Zie ik uw wanklend hart door siddring overheerd.
 Hoe! op deez' grooten dag, tot myne wraak verkoren,
 Verslaauwt uw moed? ondanks al de eeden my gezworen!

SEXTUS.

ô Ja, vorstin! myn oog verraad myn siddrend hart.
 Helaas! myn woën verkeerde op Titus komst in smart.
 Myn gruwzame euveldaad is uit uw oog geboren;
 Des keizers deugd doet my de stem der wroeging hooren.
 Ach! door u slechts te zien gevoel ik myn gemoed
 Niet schrikken voor verraad noch rookend vrindenbloed;
 En door in Titus ziel steeds nieuwe deugd te ontdekken
 Voel ik my van den boord des naren afgronds trekken.
 Ik zwoer u trouw, helaas! ik zwoer hem die voorheen:
 Verbaasd om zyne gunst! . . . door uw gelaat bestreên . . .
 Ach! zo ik u verlies zal my de rouw doen sterven.
 Bedenk, zo ik myn' vrind om u het ryk doe derven,
 En hy om onzen echt door 't staal ter nederstort,
 Dat myn verkregen heil de straf myns levens word.
 Myn rede, die u tergt, doet reeds uw gramschap blaken . . .

VITELLIA.

Neen, koele smaad is 't loon van hen die de eer verzaken.

SEX.

S E X T U S.

ch! 'k heb myne eer verzaakt, en dus dat loon verdiend,
 'oen ik met minder schaamte en schrik woedde op een'
 vriend.

err' van dit doodlyk uur en hem dien ik moest vellen,
 egreep ik niet wat schande en smart het kwaad verzellen:
 maar ziende uw offer door het volk alom met vreugd
 en zegepraal gevoerd, om zyn verheven deugd;
 elks blydschap, die zich schier niet aan de reên bepaalde,
 elks oog gevest op hem wiens oog het volk bestraalde,
 en ieder vol verlangst om van dat vrindlyk oog
 rechts ééns belonkt te zyn, wanneer het zich bewoog:
 'oen voelde ik in myn hart myne oude deugd herleven,
 en all' wat ons de stem der vrindſchap in kan geven.
 helaas! myn ziel, op nieuw bewogen met myn' vrind...
 byzelf had op dien stond... ja gy had hem bemind!

V I T E L L I A.

(heid,

vrind van myn' dwingeland! hoe verr' gaat uw verwoed-
 dat ge in myn byzyn roemt op zyne deugd en goedheid?
 zyn deugden doen my nooit myn' pligt te buiten gaan;
 ly blyft voor my de zoon van vorst Vespasiaan':
 Lot schonk hem, tot zyn straf, het bloed van dien verrader.
 k achte hem, waar' hy het kroost van vromer vader.
 De val van myn geslacht heeft Titus heil volmaakt.
 ly word misdadig die de vrucht eens misdryfs smaakt.
 Vaant gy dat ik den roem myns heldenbloeds zou krenken
 Door Titus grootſten vrind zo laf myn hand te schenken?
 k zag myn' vaders dood, die ik, helaas! beween:
 Gy wilt zyn zoon zyn, en durft hem niet wreken? neen;
 Gy waant wanneer uw ſtaal zyn' ryksſtaf zou herwinnen
 Dat ge een tiran zoud zyn; en uw misleide zinnen
 Doen, daar gy boven dien noch ſiddert voor den naam
 Van ſcepterroover, u beducht zyn voor een blaam.
 Hoe veel tirannen zyn, om hunne uitmuntendheden,
 By't godendom geſteld, gevierd en aangebeden? (blaakt,
 ja 't menſchdom heeft, ſchoon 't voor zyn goën in yver

Ook scepterrroovers tot geduchte goôn gemaakt:
 Hyzelf voor wiens gezag de hemelgoden bukken
 Dorst fier de kroon van 't hoofd van zynen vader rukken
 Hoe! daar myn hand uot ryk met luister winnen doet,
 Kuscht gy een' d'winglands staf, bepurperd met myn bloed
 Een dwaze erkenntnis schynt de wraak in u te smooren,
 Als ik uw minnend hart de stem myns bloeds doe hooren
 Wel! daar uw pligt uw hart verschillen doet van 't myn'
 Kan ook myn lot voortaan niet meer het uwe zyn:
 Ik stel u vry van d'eed dien we u zo min zien achten.
 'k Weet andren die met my een zelfde deugd betrachter

Zy wil vertrekken.

SEXTUS, *haar wederhoudende.*

Het is te laat, vorstin! 't vergeten van myn' pligt,
 En ons verwoed besluit, is Titus reeds bericht.
 Zoek met my zyn genaê.

Hy geeft haar den brief dien hy van Titus ont-
fangen heeft.

Beschouw dees snoode trekken
 Ik moet die, op zyn' last, terstond den raad ontdekken
Zy wil vertrekken, na dat zy den briefgelezen heeft.
 Helaas!... Wat wilt gy doen? wilt ge in deez' naren stand..

VITELLIA.

'kBreng Lentulus deez' brief, en schenk dien held myn hand

SEXTUS, *haar den brief schielyk ontrukkende.*

Neen... blyf!... ô Goôn der wraak! ô Minnenyd! ô roed
 Voor myn verbysterd hart! hoe beef ik voor uw woede

Ontmenschte! wreeder dan de minnaar dien ge om my.
 Ik offer alles op aan myne razerny!

'k Voel door uw dreigen zelfs myn woede feller terger
 Wat ysiyk bloedbad! ... beef! om 't geen ge my durf
 vergen.

Hy vertrekt.

VITELLIA.

Ach! blyf. Ik schrik; zyn drift verderft ons door één, slag.

A G T S T E T O O N E E L.

VITELLIA, TULLIA.

www.libtool.com.cn
V TULLIA, *schielyk uitkomende.*
 volg my, prinses. Uw lot verkeert op dezen dag.
 Gy moogt den vorst terstond in uw paleis verbeiden;
 Zyn hofstoet meld zyn komst: men hoort alom verspreiden
 Dat hy dit oogenblik zyn hand u aan komt biên,
 En dat op morgen 't volk in u zyn bruid zal zien.

VITELLIA.

In my? ... Goên! ... Sextus ... Vlieg, vrindin! stuit
 zyn verwoedheid.

Tullia vertrekt.

Wat deed ik! liefde en eer ... 't lot toont me in 't eind
 zyn goedheid.

Myn Titus! heeft uw bruid op u den dolk gewet,
 Haar misdaad sproot uit liefde, ach! dat haar liefde u redd'!

Einde van het derde bedryf.

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

W

www.libtool.com.cn
SEXTUS, *alleen.*

Waar vinde ik Leutulus? ik hoor niets van dien snooden.
Geeft hem myn wraak ten prooije, ô felgetergde goden!
Verwoede minnares! zou uw barbaarsche geest,
Wanneer uw' minnaars hart een' medeminnaar vreest,
Zich streelen? ... Neen; gy toont me op wien myn arm
moet woeden!

Ik zal den held, myn' vrind, in 't lyfsgevaar behoeden:
En, in zyn plaats, zyn' beul ontzielen door myn staal.
'k Meld alles aan den vorst na deze zegepraal,
Zo word' Vitellia my tot dien prys geschonken...

TWEDE TOONEEL.

SEXTUS, LENTULUS, ADRIANUS.

L

LENTULUS, *in't uitkomen, tegen Adrianus.*
Laat ons zyn twyflend hart in minnenyd ontvonken,
Door dien verzierden echt.

Tegen Sextus, die hem driftig tegentreed.

Gy ziet, misleid door waan,

My voor uw' vyand, voor uw' medeminnaar aan;
Maar een die sterker is moet vrees in u verwekken:
De vorst wil morgen d'echt met uw meestres voltrekken.

SEXTUS, *driftig.*

Goên! ... hy?

LENTULUS.

ô Ja! Gy weet dat Annius 't gemeen
Verklaart, op Titus last, dat zich die vorst alleen
In t huwelyk begeeft nu 't Rome kan behagen:
Hy trouwt Vitellia, en heeft my opgedragen
Om, als zyn trouwe vrind en als haar bloedverwant,

Haar

Haar ryk en troon en staf te bieden met zyn hand.

SEXTUS, *ontroerd*.

Hebt gy dien last volvoerd?

LENTULUS.

www.libmol.com.cn

Ik zal dien nooit volvoeren :

Ik weet wat driften 't hart van uw meesteres beroeren :
De kroonzucht; niet de liefde, ontvonkt het : ja vertrouw
Dat zy veelêer met vreugd het ryk aanvaarden zou,
Dan zich met de ydle hoop op grootsche ontwerpen stree-
len,

Die ze aan uw' bevende arm te dwaaslyk dorst bevelen.

SEXTUS.

Myn arm is vaardig... 'k wil, zelfs voor hare oogen... Ach!
Vorst Titus mint haar, wil haar kroonen! ... welk een slag!

LENTULUS.

Hy bid haar aan, myn vrind! 't gaat zeker: lang voordezen
Heeft hy haar schoonheid en haar deugden hoog geprezen.

SEXTUS.

Hyzelf heeft my gezegt: ik huwde aan haar, indien
Ik Berenice nooit te voren had gezien.

LENTULUS.

Hoor alles: 'k Heb gewaagd hem van uw min te spreken :
In zei dat uw prinses gehoor gaf aan uw smeeken :
In hoop dat hy, voor wien gy zo veel vrindschap voed,
U niet opöffren zoude aan zynen liefdegloed;
Maar 't was vergeefs. Hy sprak: dat elk de deugd beminne
Gelyk ik die bemin; dat Sextus zich verwinne
Gelyk ik my verwon: myn echt staft 's volks geluk;
Dat dan één' sterflings heil voor 't heil der waereld bukk'.

SEXTUS.

(tert...

Die wreede! ... Gy verlicht me, in 't geen myn oog verduis-
Ziedaar den held die fier in 't hart de liefde kluistert :
'k Heb, schaamrood om myn drift, zo groot een deugd
geëerd.

Ach! niets betoomt de liefde als ze éénmaal triomfeert.
De vorst voor Berenice één oogenblik aan 't blaken,

Voelt

Voelt, daar die gloed verflaauwt, zyne eerste liefde ontwa-
 't Verwondert my geenszins. Wat oog is zo verblind, (ker-
 Dat zo gegrond een keur, als deze, onbillyk vind?
 Ach! is de vorst by haar?

www.libgen.ru LENTULUS.

Neen; na myn wederkeeren
 Schenkt hy Vitellia all' wat ze ooit kan begeeren.
 Verzuim geen' tyd; vlieg heen! hy sterve op dezen ston-
 Ik, die het uur vervroeg, waarin ons eedverbond
 De leus des slags verbeid, ga 't kapitoel bezetten.
 Niets zal ons moedig volk, in dat gedruis, beletten.
 Om, door 't geweer, in 't hof van prins Domitiaan'
 All' wat ons weêrstand bied zeeghaftig neêr te slaan.
 Begeef u by den vorst, en zoek, door schrandre treken
 Een gunstig oogenblik om hem alleen te spreken:
 Dryf hem dan 't staal in 't hart. Wie zal wanneer hy sneef
 Ooit denken dat uw hand zyn borst doorstoken heeft?

Hy vertrekt.

SEXTUS, *na een weinig zwygens.*

Ja, gy zult sterven; 'k ga...

DERDE TOONEEL.

SEXTUS, ANNIUS.

ANNIUS, *schielyk naderende.*

Men hoort een' moordgalm klinken:
 Kom! zie op 't kapitoel alree' de wapens blinken.
 Onze argwaan is gegrond: een laf, een eerloos volk
 Dreigt Titus borst dees nacht met een' gevloekten dolk.
 't Is snooden Lentulus, of zulke monsters, eigen
 Om zo oprecht een' vorst de wreedsste dood te dreigen;
 Een' deugdsaam' prins, een held, 's volks troost en toe-
 verlaat,

Een'

en' medeburger, vrind en vader van den staat.
 Ach! zo we om slyd een zucht voor Titus heil gevoelen,
 laat ons nu, meer dan ooit, een zelfde wit bedoelen:
 Myn vrind, dit ys'lyk uur, waarin men op hem woed,
 't uur waarin de liefde ons meest bestieren moet.
 Men sluit dit hof; ik tracht, aan 't hoofd der trouwe benden,
 den ingang gaê te slaan, den aanval af te wenden.
 In gy, verzet den vorst; weêrhou zyn schreên; zo hy
 zelf weêrstand bieden wilde aan 's mitters razerny.
 We yver moet alleen tot zuik een oogmerk blaken:
 Vlieg, om in 't gevaar voor Titus hoofd te waken.

Hy vertrekt.

SEXTUS.

(ik nu...)

aan wy ... Waar vlugt ik? ach! ... Waar ben ik? .. Zoude
 ga, daar Lentulus... ô Annius! 'k volg u. (nen
 te vrindschap, woede en liefde... Ik voel myn zwakke zin-
 voor een' te wreeden slyd van driften overwinnen.
 Myne oogen zyn verblind; myn felle ontroering groeit,
 vermeestert myn verstand en houd myn schreêngeboeid.

VIERDE TOONEEL.

SEXTUS, VITELLIA, TULLIA.

O VITELLIA, *in 't verschiet, tegen Tullia.*
 Ontmenschte! moest myn hart door u zo schandlyk
 dwalen?

K zie my wreed versmaad, verr' van te zegepralen.

Tegen Sextus.

Bloodaart in myn' dienst! wat is 't dat gy besloot?
 Vees 't werktuig van myn wraak; of dat van myne dood.

SEXTUS.

Vorstin, uw Sextus moet uw wraakzucht bystand bieden.
 Uw woede doet myn bloed van felle gramschap zieden.
 Ach! Titus wil... zyn naam alleen ontvonkt myn spyt...
 Ik offer hem u op. Zo hy, door zelfverwyt
 Gedrongen, u zyn hand... Ach! zweer my by uw' vader
 En by zyne asch, zo waard aan u en my te gader,

Dat

Dat niemant buiten my zal juichen om uw trouw.
 Gy draalt! ... Helaas! ik beef. Ach! Lentulus ... ô Rouw! ...
 Een medeminnaar, nu gevloekt, weiëer geprezen...

VITELLIA.

Ik merk uw' schrik... Ik zweer, ik zal steeds de uwe wezen:
 Denk tot wat prys myn hand aan u word toegestaan.

SEXTUS.

Ach! denk aan uwen eed... Myn eed word straks voldaan.

V Y F D E T O O N E E L.

VITELLIA, TULLIA.

VITELLIA.

'k **D**urf eindlyk van zyn' moed een heilryke uitkomst
 wachten,

Zyn felle minnenyd versterkt me in die gedachten.

't Gaat vast dat hy 't gerucht, door 't hof verspreid, gelooft,
 Dat hem des keizers hand Vitellia ontroof: (woeden.
 Voor 't minst zal hem die waan, ten dienst myns haats, doen
 Hy zal in 't wanklend hart een dolle gramschap voeden;
 Hy is te fel verstoord om zich gestuit te zien.

ô Dwingland, die my hoont, nooit zult ge uw straf ontvliên!

TULLIA.

Wat heeft de vorst misdaan? waar bleek dat hy u hoonde?
 Hy, die, door gunst op gunst, zyne achting u betoonde...

VITELLIA.

Wat baat my zyne gunst? ... Hy weigert my zyn hart.
 Zaagt gy hoe koel die wreede, in 't hevigst myner smart,
 Uit minnenyd ontstaan, ons beiden heeft doen hooren,
 Dat morgen door hem zelv' eene egaê word verkoren?
 Ik hoopte mynen naam te hooren uit zyn' mond;
 Toen ik van hem, helaas! zyn echtheluit verstond;
 Maar 'k was de laatste om wie zyn laage ziel tot minnen...
 'k Was in zyn byzyn zelfs verbannen uit zyn zinnen.
 Nochtans heeft my die snoode een' egaê toegelegd;
 Hy sprak: aan Lentulus beloofde ik u ten echt'...

'k Stond spraakloos, schoon myn woede ontvonkt wierd
 door die schande;

Hy

Hy nam myn' schrik voor vreugd, daar heimlyk 't hart van
De trotse Lentulus, die laffe hoveling, (brandde.
Baart my, na Titus keur, meer veröntwaardiging.

TULLIA.

Gy vloekt den vorst, ~~en schynd hem~~ echter niet te haten.

VITELLIA.

Ik wil hem vloeken... Ach! die drift heeft my verlaten:
'k Aanbid hem, Tuilia! 't heelal doet zulks met my.

ô Titus! ach! uw hand, onschatbaar van waardy,
Schenkt aan uw bruid, opdat ze een huwlyksgift bekome,
By 't aanbod van uw hart, dat van al de aarde en Rome!
Hoe waard die gift me ook zy, zy baart my 't wreedst ver-
Zo iemant voor myn oog daarvan de vrucht geniet. (driet,
Wat zeg ik? mooglyk word dit uur den held bestreden,
Zyn hart doorgriefd, welêr door ieder aangebeden:
My dunkt ik zie hem reeds bezwyken onder 't staal,
Zyn leden, wreed verscheurd, geworpen door dees zaal;
My met zyn bloed bevlekt, noch stroomende uit zyne adren.
Ik zie gantsch Rome en de aarde al schreijende my nadren,
Ter wrake eens vaders, wien men nu om my versind,
Het werktuig van elks heil, had ik hem niet bemind.

TULLIA.

Gy weent? Laat ons terstond uw' wreckers arm weêrstreven
Het is noch tyd, prinses...

VITELLIA, *driftig*.

Gy wilt dat ik zal leven,

En eeuwig blooz' van schaamte om een' versmaden gloed,
Zo doodlyk voor myne eer, zo schandlyk voor myn bloed!
Ach! moet ik met myn ziel dan onôphoudlyk stryden?
Voor 't oog van myn' tiran de smart der schande lyden,
Veroorzaakt door een vlam die vruchtloos in my blaakt?
En zoude ik 't eenigst goed daar myne ziel naar haakt,
Ja dat myn hart vertroost als ik zyn hart moet derven,
Ik meen den staf van 't ryk, een ander zien verwerven?
ô Neen! zyn dood verbann' myn pynlyk zielverdriet;
Of zo de liefde aan die verbanning weêrstand bied,
En heimlyk my verwytt dat ik hem heb doen sneven,

Dan

Dan zal de troon myn ziel haar blydschap wedergeven:
Wanneer men dien beklimt, vrindin! vergeet men licht
In wiens vergoten bloed die eertyds wierd gesticht.

ô Glori, die altoos myn zinnen moet bekoren,
Doe myne ziel alleen uw streelende inspraak hooren!
ô Drift! die sterkst regeert in een verheven hart,
Uwe eedle werking smoor' myn laffe minnesmart!

ô Hemel! 'k zie den vorst... Wat slag om my te ontzielen...
Men zal hem mooglyk straks hier voor myn oog vernielen.
Ik vlugt...

Z E S D E T O O N E E L.

TITUS, VITELLIA, TULLIA.

W

TITUS.

Waaruit ontstaat uw schrik? waar vliegt gy heen?
De moordkreet en't verraad dreigt slechts myn hoofd alleen.
Had ge ooit gedacht, vorstin, dat Rome my zou haten,
Daar ik aanbidlyk scheen in 't oog der onderzaten?
Moet ik deeze dag, daar Rome op my zo schandlyk woed,
Myn leven zien betaald met dierbaar menschenbloed?
Ik wilde, volgens plicht, my door myn staal verweeren,
Om, met myn lyfsgevaar, den ramp myns volks te keeren;
Maar 'k vond de poort van 't hof door Annius bezet,
Die my, aan 't hoofd der wacht, het buitentreên belet.
Goôn! dat myn hoofd alleen het doel zy van uw woede,
Trest niemant buiten my; ik kusch gedwee uw roede.

Hy werpt zich in een' armstoel.

VITELLIA.

'k Zie 't offer myner wraak met mededoogendheid.
Gaan wy...neen, blyf; vrindin, beletten wy het feit.

TITUS, opstaande, en Vitellia aanziende.

ô Blydschap, die myn hart rechtvaardig mag ontvonken!
Myn hand, die wreede gift, wierd noch niet weg geschon-
Dus beef ik niet voor 't heil van eene gemalin, (ken:
Aan myn beklaglyk lot verbonden door de min.
Had my 't geval deeze dag, door gunst der goede goden,

In

't roemryk echtbesluit geen' wederstand geboden,
 Wat droefheid leed myn ziel dit doodlyk oogenblik!

VITELLIA, *ter zyde.*

Wat zegt hy? is't om my...

TITUS, *www.libtool.com.cn*

Gy yst!... Gy beeft van schrik?

Ik heb Fulviaas vertrek bezet met myn soldaten:

Ik had aan haar 't bezit beschoren van myn staten.

Geef u straks by haar, daar ik u veilig acht.

Wie Sextus weten dat zyn vriend hem hier verwacht:

So zullen wy, gesterkt door Annius vermogen,

Verwinnen voor 't paleis, of sneuven voor uwe oogen.

Hy zet zich weder om neder.

VITELLIA, *ter zyde.*

Wat Ysfelyke slag! ... ô Hemel! als myn hart

Dien snooden sparen wil ... hem sparen! welk een smart!

Voor wie? voor Fulvia! ... Hy sterv'; hyzelf wil sneven.

Ik Ga, wreede! u aan den arm myns wrekers overgeven.

Z E V E N D E T O O N E E L.

TITUS, *alleen, zittende.*

Ik sidder. Sextus, goôn! die tegen 't misdryf waakt,

Is mooglyk 't offer zelf der drift die in hem blaakt.

Ach! zou hy door zyn bloed my in 't gezag behoeden?

Wat ryksstaaf kan 't verlies eens dierbren vrinds vergoeden?

A G T S T E T O O N E E L.

TITUS, *zittende.* SEXTUS, *in 't verschiet,*
met een' dolk in de hand.

SEXTUS.

Daar is hy: 't godendom bevordert zyne straf.

TITUS, *zonder hem te zien.*

Ach! Sextus, zo gy sneett, daal ik met u in 't graf.

SEXTUS.

(ken!..)

Hy zucht om my, wiens dolk hy zal ten prooi verstreken.

D

Laa-

Laat ons, voor hem geknield, hem't gruwzaamst feit ontdek

TITUS, *zonder hem te zien.* (ken

Vitellia! myn echt had u ten val gebragt.

Myn rampen treffen zelfs al' 't gene ik min en acht.

www.libriodol.com **SEXTUS.**

Wat hoor ik! ... 't Is gedaan! ô Min, versterk myn pooging

Hy dreigt Titus te doorsteken

TITUS, *schielyk opstaande.*

Waar blyft myn vrind? in spyt van Annius beëoging

Zal ik hem zoeken...

*Hy ziet Sextus, die den dolk schielyk verbergt;
en vervolgt, Sextus omhelzende.*

Goôn! ... Myn Sextus! kan 't geschiên

Mag ik u levende in myne armen wederzien?

SEXTUS, *wanhopig.*

Ik ben myzelv' niet meer; 'k moet alles hem verklaren.

Omhelst gy 't eerloos hoofd van uwe moordenaren?

Hy werpt zich aan Titus voeten, en toont den dolk.

TITUS, *verbaasd.*

Gy ... Sextus!...

SEXTUS.

Ja; ikzelf, ik ben het, die, verwoed

Myn hand bevlecken wil met Titus dierbaar bloed;

Maar 't myne kan zo groot een' gruwel niet gehengen:

Ik wil de misdaad noch ... en kan die niet volbrengen

Hy laat den dolk vallen

TITUS.

ô Yslyke euveldaad, die naauw' gelooflyk is!...

De dood baart my min smart dan die bekentenis.

Vergeefs ontwingt de schrik uw vuist, die ge op dorstheffer

Om't hart eens tedren vrinds, eens vaders! wreed te treffen.

Het staal, waarmee ge my verwoed naar 't leven stond:

Gy hebt uw deugd verzaakt, dit heeft myn hart gewond

Is dit myn eedle vrind? myn Sextus? ... Groote goden

SEXTUS, *naar den ontvallen dolk grypende,
om zich te doorsteken.*

Neen; 't is een booswicht.. die zich u ter wraak zal dooden.

TIT.

TITUS, *hem ontwapenende.*

Dit staal is niet geschikt om op uzelv' te woën:
Gy moet hen die gy dient, door mynen val, voldoen.
Doorgrief dit hart.

SEXTUS.

Ik sterf, om myn onzalig poogen;
Zyne oogenstralen, goôn! zyn bliksems voor myne oogen.
O Hemel! tref dit hoofd.

NEGEND E T O O N E E L.

TITUS, SEXTUS, ANNIUS, LENTULUS.

Wachten.

LENTULUS.

Straf Sextus, dien barbaar;
Men wreke Titus dood op zynen moordenaar.
„Die lasse omärmt zyn kniën!”

SEXTUS, *staat schielijk op; hy en Lentulus
zien elkander verbaasd aan.*

ANNIUS, *tegen Titus.*

Gy leeft! kan ik 't gelooven,
Daar, voor myn oog, een snoode u 't leven tracht te ontroo-
Op Lentulus wyzende. (ven?

Dees vrind ontdekte 't feit. Vergeef me, ik heb gedwaald,
Uw' moordenaar gediend, uw' wrekens arm bepaald,
En tegen hem 't paleis verdedigd, tot op heden;
Ik had hem zonder my hier niet doen binnen treden.

SEXTUS, *tegen Lentulus.*

Hoe! ... Gy? ...

LENTULUS, *tegen Titus.*

Een andre zorg jaagt my verbaasdheid aan:
Ach! zonder uwe hulp vergaat Domitiaan'.
In 't uur waarin dees snoode u moest door 't staal ontzielen,
Zal 't voor uw' broeders hof van wreede monsters krielen,
Wier woede, op bloed verhit, uit eerloos zelfbelang,
't Paleis vermeestren zal, tot 's prinzen ondergang.

TITUS, *tegen Sextus.*

Hoe! kan myn bloed alleen u geen voldoening geven? .

Myn broeder! . . . laat ons gaan, beschermen wy zyn leven!

ANNIUS, *tegen Titus, Lentulus sterk aanziend.*

Ontwyk een nieuw gevaar; denk dat de razerny . . .

LENTULUS, *driftig.*

Wat onheil dreigt den vorst, verzeld door u en my? . .

ANNIUS, *tegen Titus, die vertrekken wil.*

Ach! vorst . . .

TITUS.

Laat af, myn vrind, gy moet uw drift betoomen

Myn bloed kan nooit zo grootsch dan voor myn' broeder
stroomen.

Hy wil weg gaan

SEXTUS.

(hoofd)

Ach! blyf. Myn vorst, aan wien vertrouwt ge uw dierbaar

Aan volk, dat wreeder dan uw deugdszaam hart gelooft . .

TITUS.

Ontrouwe! ons hart braveert uw' stoutsten medestander

Verwacht de snooden, die my dreigen, met elkander,

Zodra myn' broeders hof bevryd is van uw rot,

Van voor 't belaagd paleis op 't schandlyk straffschavot.

Tegen de wachten, op Sextus wyzende.

Bewaart hem. Dat de raad zyn' snooden toeleg straffe,

En, naar de strengste wet, my billyk wraak verschaffe

Tegen Sextus.

Zo 't eerloos vloekgespan ons in getal verwint,

En my, naar uwen wil, door woeste wraak verslind,

Zal ik in 't sterven slechts die enkele smart gevoelen

Dat Sextus myne dood zo schandlyk dorst bedoelen.

Hy vertrekt met Annius en eenige wachten

SEXTUS, *tegen de wachten die hem bewaren.*

Vliegt heen! doet Lentulus, myn vrienden! gadeslaan . . .

• Hemel! Titus leve, en Sextus sterft voldaan.

Einde van het vierde bedryf.

V Y F D E B E D R Y F.

Het Tooneel verbeeld het geheimvertrek van den keizer, waarin een tafel geplaatst is, met schryftuig daarop.

E E R S T E T O O N E E L.

TITUS, ANNIUS.

ANNIUS.

«a vorst, men heeft verspreid dat gy waart omgekomen, om door die maar' 's volks wraak door droefheid in te toelen zag elks zucht voor u herleven in den nood; (men: itellia wilde ook zich dooden, om uw dood...

TITUS.

«ben u 't keizerryk verschuldigd met myn leven. «min het licht te meer nu gy 't my hebt hergeven. «maar hoe wierd uw gezigt, zo scherpziende in 't gevaar, «het eerloos staatsverraad van Lentulus gewaar?

ANNIUS.

«heb hem lang bespied, en heden gaêgeslagen
«hoe zich die schynvrind heeft in uw gevaar gedragen.
«Zag klaar, door 't veinzen heen, wat drift zyn hart beving.
«zyn komst in 't hof verdreef myn verdre twyfeling:
«hy, vindende u gered, gaf geen de minste blyken
«dat in't verwonderd hart de vreugd den schrik deed wyken.
«in Sextus en in hem ontdekte ik, op dien tyd,
«twee snooden, die, verbaasd, vervoerd door woede en spyt,
«t Mislukken van 't verraad en hun gevloekt vermeten
«Elkander grimmig door een brandend oog verweten;
«En Sextus doet nu zien, door zyn bekentenis,
«dat de argwaan die my griefde in alles billyk is.
«Crouwlooze Lentulus, hoe afgericht in 't veinzen,
«Verborg my vruchteloos den grond van zyn gepeinzen.
«Myn kling heeft hem gestraft in 't hevigst van 't gevecht,
«Toen hy, vergramd, uw vuist zag stryden voor uw recht.

D 3

En,

En, hopende op uw dood, zyn' dolk had opgeheven,
 Om dus uw heldenborst een wisse wond te geven.
 Door 't vlugten van zyn volk word zyne dood verspreid,
 Terwyl 't gevangen' rot hem 't werktuig noemt van 't feit

www.libtool.com.cn TITUS.

Myn vrind, een tedre drift dwingt me uw verhaal te stooren
 Weet ge iets van Sextus?

ANNIUS.

Vorst, ik zal het u doen hooren
 Het volk vernam noch naauw' zyn gruwzame euveldaad
 Of Rome zag terstond zyn vaders in den raad
 Verschynen: schaamte en schrik had hunnen moed verslagen
 Zy vloekten dezen dag, zo schandlyk voor hun dagen
 De slag u toegedacht heeft aller hart gewond.
 Uw moordenaar beleed zyn schuld met eigen mond,
 En wierd daarop gedoemd. Zie 't vonnis, zonder beven(*)
 Als zyn gerechte straf door u is onderschreven,
 Zult ge in het dierenperk dat monster aan 't geweld
 Der leeuwen, min verwoed dan hy, zien blootgesteld.

TITUS, *op een treurige wyze.*

Baart zulk een offerhand' geen' schrik aan uw' gedachten!
 Ach! denk wien 't streng gerecht myn wraak ten zoen wi

ANNIUS.

(*flachten.*)

Een' dien ik niet meer ken na zyn verradery.

TITUS.

Ik ken uw deugden niët, zy zyn te wreed voor my.
 Menschlievendheid beklagt hen die wy straf doen dragen;
 Naarmate van hun schuld zal hen de deugd beklagen.
 Wat rechter doemt wiens hart niet tevens droefheid voed:
 De straf eens opperheers is dat hy straffen moet.
 Maar zegt de onzalige dan niets tot zyn verschooning?

ANNIUS.

Neen; hy beticht zichzelf', en noemt het gunstbetooning
 Wanneer hem, eer zyn hart door wroeging zal vergaan,
 De

(*) Hy geeft Titus 't vonnis dat de raad tegen Sextus heeft uitgesproken.

De wreedste foltering en dood word toegestaan. (ren.
 Hy weent, klopt op zyn borst en schynt van rouw te smoo-
 De raad zal heden noch zyn medestanders hooren.
 Dan zal men weten...

TITUS.

www.libtool.com.cn

Ga; lei hem voor myn gezigt.

Dat hy me in 't naar geheim, 't geen hem bezwaart, verlicht;
 Zyn hart verzwylt my niets op 't zien van myne zorgen.
 Licht is 't geen hem verschoont in zyn geheim verborgen.
 Herdenk aan 't leed dat hem nu reeds een jaar bestryd;
 Zyn innerlyk verdriet, zyn' rouw, die 't hart doorsnyd.
 Hoe dikwyls wierd zyn mond tot myn behoud ontsloten?
 Ik Heb zulk een' dienst van hem noch dezen dag genoten:
 't Was myne omhelzing die zyn vuist her staal ontwong,
 In 't uur waarin zyn arm my stout naar 't leven dong.
 Men heeft hem licht verleid. Ik zelf moet dit ontdekken.
 Hy spreek'; hy kan noch 't hart zyns meesters tot zich trek-
 Ten loon van myne gunst, die hy zo lang genoot, (ken:
 Wil ik niets weten dan uit wien zyn misdryf sproot.

Hy legt het vonnis op de tafel, en zet zich neder.

T W E E D E T O O N E E L.

ZITUS, *alleen, en gezeten.*
 Ziedaar den waren aart der meeste vorstenvrinden!
 Wat doet gy ons den glans der kroon bedrieglyk vinden,
 Ô Goden! 't Blind gemeen plaatst ons aan uwe zy',
 En de allerlaagste uit hen smaakt meer geluk dan wy.
 't Geringste schepsel, in den armsten staat geboren,
 Ziet somtyds ras wiens gunst of haat hem is beschoren;
 Daar 't volk dat ons omringt, met een vermoemd gelaat,
 Altyd voor ons verbergt waar 't hart van zwanger gaat.

D E R D E T O O N E E L.

TITUS, SEXTUS, *Wachten.*

WSEXTUS, *in 't verschiet.*
 Waar ben ik! in wat oord ontwyke ik myne plagen?

ô Afgrond! zwelg my in, volëind' myn pynlyk knagen
Verbryzel Sextus hart, nu hy, ô zie! verdriet!

In Titus, die hem minde, een' strengen rechter ziet:
Onthef my van den schrik, zo doodlyk van vermogen,
Van langer om myn schuld te blozen voor zyne oogen
Een schuld die myn gemoed het grievendst wee bereid
Als ik die vergelyk met Titus tederheid.

TITUS, zittende.

Tree nader.

SEXTUS.

Hoe zal ik aan hem te kennen geven
't Verzaken van de deugd, door hem my voorgeschreven?..
ô Strenghe billykheid der smaad, die 't hart verslind!..
Hoe bitter is de schande als 't hart zich schuldig vind!

TITUS.

'k Heb u gezegd tree toe.

SEXTUS, een weinig naderende.

'k Bezwyk, door 't maatloos treuren
Zyn stem doorgriefft myn ziel, zyn oog zal die verscheuren

TITUS, tegende wachten.

Vertrekt. „Myn hart is noch met zyn verdriet begaan."

Na een weinig stilzwygens.

Het is dan waar, gy dorst naar Titus leven staan?

Gy, Sextus, durfde gy verwoed een' dolk verheffen,
Om hem, die u gelyk' zichzelve' bemint, te treffen?

Verdoolde! zo ge in my uw' vorst niet hebt gevreesd

'k Moest u voor 't minst als vrind niet haatlyk zyn geweest

'k Breng, daar ik uw gemoed door siddring zie verwinnen

Myn gunst, die gy vergeet, niet aan uw' geest te binnen;

'k Herdacht myn weldaën niet, die gy genoot welëer,

Maar nu gy die vergeet herdenk ik ze allen weêr.

Beloont gy dus met haat myn liefde en gunst te gader?

'k Was van uw jeugd af aan voor u een tedre vader,

En gy belaagt myn hoofd? uw hart stemt de euveldaad!

Waar vind men vrinden, goôn! nu Sextus my verraad

SEXTUS, zich aan Titus voeten werpende.

Ach, Titus! zag uw ziel, gevoelig aan myn treuren.

Wal

Wat rampen, in deez' staat, de myne op 't wreedst verscheu-
ren,

Wat straf ik ook verdien', gy deelde in al myn pyn,
Naardien uw weldaën zelfs myn strengste beulen zyn.
Ik tracht hun groot getal uit myn gewoed te weeren;
Maar, ach hun wreed verwyf zal my van rouw verteeren:
Zy bareu beurtelings myn felgeteisterd hart,
Dat haatlyke adders voedde, eene ysfelyke smart.
Ach! doe my door de dood een pynlyk leven derven:
Ik smeek slechts om één gunst: kan 't zyn, verhaast myn ster-
Onttrek my aan de schande en kwelling die ik ly', (ven;
Dat Sextus aan zichzelve niet langer haatlyk zy.
'k Word stervende aan de smart der wroegingen ontheven:
Laat my niet tot myn schand' myn gruwlen overleven.

TITUS, *opstaande.*

Rys op., „Ik kan zyn klagt noch tranen wederstaan”.
Ondankbre! zie wat u tot kwaad deed overslaan.
Beschouw 't geen gy begeert, het zorglyk ryksvermogen.
Wat schoonheid heeft de kroon in uw benevelde oogen?
Beloofst ze u 't hoogst geluk? Zie eens hoe ik 't geniet:
Ken eerst de vrucht des stafs, haak dan naar 't ryksgebied.

SEXTUS.

Geen kwellingvoedende eer kon ooit myn oog verblinden.

TITUS.

Wat ander inzicht deed u dwalende onderwinden...

SEXTUS.

Een zwakheid...

TITUS.

Ach! volëind',

SEXTUS.

Een doodelyk besluit...

TITUS.

Verban uw ydlen schroom; dat niets uw rede stuit'.

Hem by de hand nemende.

Zie Titus hier alleen, uw vorst wil hier niet wezen;
Zie hier een' tedren vrind, gy moet geen' meester vreezen.
Vergeet uw' vorst een wyl: uw hart zoek'troost aan 't myn'.

't Geen Titus hoort zal aan den vorst verzwegen zyn.
 Doe my den waren grond van uwe dwaling hooren :
 Uw zuivering kan my veel meer dan u bekoren.
 Wat vreugd , zo uw vergryp niets dan een zwakheid waar
 Dat uwe ontschuldiging my grooter blydschap baar'!
 Kom ! zoek hier met uw' vrind slechts iets tot uw verschoc

SEXTUS.

(zing

'k Vind niets; myn zwygen, vorst, staaft myne schuldbetoc

TITUS.

(zing

Dat grievend zwygen , ach ! vermeerdert uwe schuld.
 Denk dat uw hart van myn geheimen is vervuld ;
 Ik eisch slechts één van u . . .

SEXTUS, *ter zyde.*

ô Smart ! . . . Welk een verwoedheid !.

'k Verraad Vitellia , of terg vorst Titus goedheid.

TITUS.

Hoe ! als ik smeek , zyt gy 't die u hardnekkig toont ?
 Ondankbre ! uw wantrouw is 't die 't recht der vrindschap
 hoont.

Uw wreedheid kan myn hart geen grooter droefheid baren

SEXTUS, *ter zyde.*

ô Min weêrhou' : geheim . 't gene ik schier zou verklaren

TITUS.

Welk een hardnekkigheid ! . . . Een lang gefarde vrind
 Verkeert licht in een' vorst die zich beleedigd vind.
 Bedenk dit : spreek ! . . Gy zwygt ? dit gaat te verr' . Verrader
 Gy spot te schandlyk met myn liefde en gunst te gader.

SEXTUS.

Myn vorst ! . . . verneem dan . . . Goon ! wat doe ik ?

TITUS.

Ach ! beken . .

SEXTUS, *ter zyde.*

Ik moet . . . neen , nimmermeer . .

TITUS.

Wat zegt gy ?

SEXTUS, *zich aan Titus voeten werpende.*

Dat ik ben

Al

All' wat men eerloos noemt, verhard in kwaad en schande;
 Van myn vervloekt bestaan de gruwzame offerhande;
 Affchuwlyk aan myzelve, en walgelyk aan de aard';
 Om 't gruwlykst wanbelyf wel duizend dooden waard'...
 Ik eisch niets dan de dood, ~~liedek een~~ gunst zal achten.

TITUS.

Ondankbre!.. Ik sta ze u toe. Geleid hem weg, myn wachten.

SEXTUS, *na een weinig stilzwygens.*

Wat afscheid!... Titus!... Ach! dagt ge ooit, ô bittere smaad!
 Dat Sextus sterven zou beladen met uw' haat?... (ven,
 Maar, als my 't recht ter straf myns misdryfs heeft doen sne-
 Laat dan myn schimvoor't minst zyn van uw' haat ontheven;
 En zo gy ooit herdenkt wat hoop myn jeugd u gaf,
 Wend dan uw oog van 't eind' van mynen leeftyd af.

VIERDE TOONEEL.

DE TITUS, *alleen.* (hoonen!
 De ontmenschte blyft verhard, en durft my zwygend'
 Wat vader kan zyn' zoon meer tederheid betoonen,
 Dan ik aan dien barbaar? Ik stel zyn lot aan hem;
 Hy tergt myn gunst! Men smoore in 't hart haar tedre stem.
 Kom, wreken we ons...

*Hy zet zich neder, om het vonnis te onderschry-
 ven; doch legt de pen neder.*

Helaas! wanneer een vorst moet straffen,
 Moet hy dan straffende ook zichzelven wraak verschaffen?
 De magt tot doemen is een magt vol yslykheid,
 Die 't blind hoogmoedig hart van dwaze vorsten vleit;
 Maar die om elk genaê te schenken moet ons streelen:
 Die magt is 't, groote goôn! die vorsten met u deelen.
 Dat Sextus leev'.... Maar hoe! word ooit het heilig recht
 Zyn strenge wraakeisch door een' deugdzaam vorst ontzegt?
 'kHeersch om in 's Hemels plaats deontêrdewet tewreken.
 In Brutus is natuur om 't vaderland bezwelen: (bukk'.
 Men volg' zyn voorbeeld. Dat de vrindschap zwichte en
 Wie zich strafwaardig maakt verdient zyn ongeluk.

Hy

Hy neemt de pen wederom op, en vervolgt, na zich een weinig bedacht te hebben.

Moet myn gerechtigheid in bloed voldoening vinden?
 Word dan myn ryk gevest in 't bloed van myne vrienden?
 Zal ik zo moede zyn van ieder wél te doen
 Als Sylla en August' van hun onmenschiyk woên?

Hy legt de pen neder, en staat op.

Verzaak uzelv' niet, neen, ten val van een' verrader.
 Gy, rechter van uw volk, gy zyt niet min hun vader;
 En als een booswicht zich slechts tegen u verzet,
 Dan zyt ge ook meester van zyn lot en van de wet.
 De Hemel vormde uw ziel in gunstige oogenblikken;
 De strengheid doe uw hart, geneigd tot weldaën, schrikken.
 Waarom onthoud ge uzelv', ô Titus! de eêlste vreugd?
 't Opmerkzaam nageslacht, verwonderd om uw deugd,
 Verwyte u datge uw wraak deed voor uw goedheid wyken,
 En meer menschlievendheid dan strengheid hebt doen blyken!

Tegen de wachten, die op zyn' wenk naar 't einde van 't Tooneel geweken zyn:

Dat Sextus straks verschyn'. Kom, deelen we in 't vermaak
 Dat hem verrukken zal om 't smooren myner wraak.
 Is hy die gunst onwaard', was zyne dood rechtvaardig,
 Myn hart zy dan voor't minst al de eer dier weldaadwaardig.

V Y F D E T O O N E E L.

TITUS, ANNIUS. *Raadsheeren, Wachten en gevolg van Romeinen.*

ANNIUS.

(moed:

Ach! vorst, verdryf den schrik uit 's volks ontroerd ge-
 Het eert hunn' meester, door der goden gunst behoed,
 En wenscht, daar ieder weent om uw misbruikte goedheid,
 Dat ge u gestrenger toont in Rome, om zyn verwoedheid.
 Stelt Themis dan vergeefs het wraakzwaard in uw hand?
 Ach! smoor in 't Roomsche bloed onze onuitwischbre
 schand'.

Ti-

TITUS.

Romeinen! leert van my hoe ieder vorst moet denken:
 Hy kan menschlievend zyn en tevens 't recht niet krenken;
 Dat in hem voor zyn volk zyn goedheid altyd pleit';
 Hy oordeele onder hen altyd naar billykheid.
 Dit is de godlyke aart der goden die wy vreczen:
 Rechtvaardigheid en gunst doen hen uw goden wezen.

Z E S D E T O O N E E L.

TITUS, VITELLIA, ANNIUS, TULLIA.

Raadsheeren, Wachten, en gevolg van!
Romeinen.

VITELLIA, *schielijk uitkomende.*

Myn vorst! ach! spaar, kan 't zyn, een' ongelukkig' vrind.
 Men heeft door snoode list zyn deugdzaam hart verblind;
 Hy is het werktuig slechts een monsters, waard' te doemen,
 Hy u ondankbaar, en by hem trouwloos te noemen:
 Ik lever u, dit uur, hier de oorzaak van zyn schuld;
 Maar sidder, nu gy die in 't einde kennen zult....

TITUS.

Hou op. 't Gene ik besloot zal beter u behagen:
 Ik schenk genade aan hem wiens list my dorst belagen.
 Wil hem die mynen vrind deed wanklen in zyn trouw
 Niet kennen, wyl hy steeds van schaamte blozen zou:
 Gaf hem slechts meerder voet om meerder my te haten.
 Maar, goôn! Vitellia, daar 't all' my heeft verlaten,
 Moort de inspraak van haar bloed, in 't wee my toebercid,
 En waakt voor Titus heil! wat edelmoedigheid!
 Zie Lentulus heeft my uw hart niet gantsch onttogen;
 Die wreedäart heeft door list u meer dan my bedrogen.
 Was hy, wiens loos vernuft, gespitst door zelf belang,
 Den ryksstoel u onttrok en uwer vaders rang:
 Hy wilde, ontwyfelbaar, zich met uw rechten dekken,
 Om, tot zyn voordeel, 't volk van hunnen pligt te trekken,
 Terwyl ge ons hier een blyk van wondre vrindschap geeft.

Zyn

Zyn snood ontwerp verval, myn grootsch ontwerp herlee
Hy ziet Sextus, en treed naar hem te

Z E V E N D E T O O N E E L.

TITUS, *VITELLIA, SEXTUS, ANNIUS,*
TULLIA. Raadsheeren, Wachten en
gevolg van Romeinen.

TITUS.

Ik vergde u 't werktuig van uw' toeleg my te noemen
 Elk zal dien eisch zelfs als een blyk van goedheid roemen
 Maar door een' andren eisch begeer ik nu dat gy
 Hem, die u heeft verleid, verzwynen zult voor my,
 Ik geef u, tot dien prys, myn hart en vrindschap wede
 Omhels uw' vorst; vergeten we alles; 'k min' u teder.

SEXTUS, *verheugd.*

Ach, vorst!... is 't mooglyk?... ik!... ô Groote goden!... hoe!

Hem ontroerd te voet vallende.

Gy eischt noch dat men u geen godlyke eere doe!...
 Myn misdaad word vergroot nu gy die wilt vergeten..

TITUS.

Zwyg. Moet ik smeeken om niets van uw feit te weter

Tegen Vitellia.

Dat hy nu ook genaê verwerv' by zyn vorstin.

Tegen 't volk

Romeinen! zyt vernoegd, 'k huw aan een Romeinin.

Tegen Vitellia

'k Schenk u een moeder (*), en myzelv' een' vrind (†) C
 Wil Titus aan uw zy' het hoog gezag bekleeden; (hede
 Hy heerscht hier zonder u ten halve: schenk me uw hand
 Vervullen we ieders wensch door onzen huwlyksband.

VITELLIA, *in de armen van Tullia vallende.*

Ik sterf.

SEXTUS, *ter zyde.*

ô Wreede gunst! de dood, noch alle plagen..

'k Moet

(*) *Wyzende op Vitellia.*

(†) *Wyzende op Sextus.*

k Moet , zonder morren zelfs , myn gruwzaam lot verdra-
 TITUS, *tegen Vitellia.* (gen!

Gy zwygt... Hoe! gy verbleekt? wat jaagt u fiddring aan?...
 VITELLIA.

Het nadren van de dood. Wat heeft myn drift bestaan!
 Woede! ô Razerny! myn wanhoop doet my derven
 Al' wat ik voor myn liefde en glori kon verwerven.
 Uw list, ô Lentulus! om als myn bruidegom...
 Myn misdaad treft myzelf, rechtvaardig godendom!

SEXTUS.

Vat hoor ik!

TITUS.

Hoe!

VITELLIA.

Ik dacht dat Lentulus, verheven
 Door't volk, my dwingen zoude om hem myn hand te ge-
 k Vloog liever in de dood, eer dat ik, tot myn' rouw, (ven:
 U eeuwig derven en dien dwingland dienen zou.
 t Vergif...

TITUS.

ô Hemel!

SEXTUS.

Wreede!

VITELLIA, *tegen Titus.*

Ach! hoor voor 't laatst my spreken.
 k minde u Titus teêr, schoon 't nooit u is gebleken.

Sextus ziet haar verwonderd en toornig aan.
 Zie welk een zegepraal de Hemel u bereid:

Uw moorders eeren u, om uw menschlievendheid.
 k Zag my door Berenice uw teder hart ontwringen.
 Myn spyt vormde in uw hof al de eedverbondelingen.
 k Dacht door 't bezit van 't ryk de smart te zien verzoet
 Die my uw dood zou doen gevoelen in 't gemoed.
 k Wist Sextus, die my mint, van zynen pligt te trekken:
 Myn list kon voor zyn oog myn' minneryd bedekken.

*Titus ziet Sextus, die verbaasd staat, met ver-
 wondering aan.*

'k Mis.

'k Misvormde uw' trouwsten vriend in eenen moordenaar
De hoop op myn bezit deed hem geen lyfsgevaar
In d'uitvoer van 't ontwerp om u te ontzielen vinden.

Tegen Sextus.

Vergeef my dat myn list u eerloos dorst verblinden.
Ach, Sextus! 't godendom verschaft u strenge wraak:
Ik derf het ryk, myn' held en al myn zielvermaak.
Myn gruweldaën, waartoe de minnenyd my noopte,
Ontrukken my veel meer dan ik ooit van haar hoopte.
Ik vind nochtans die troost in myn rampzalig end',
Dat Titus tranen stort en zucht om myne elend'.
Hy heeft my voor myn dood zyn teder hart geschonken
Dit kan myn stervend hart, by 't graf, in vreugd ontvonken

SEXTUS.

Ach! ik beweën die wreede, en ben gestraft met haar.
Vorst Titus schenkt genade aan zynen moordenaar;
Maar, ach! uw strengheid, goôn! is ons te klaar gebleken:
Gy wreekt de koningen als zy zichzelf' niet wreken!

TITUS.

Vergeten wy de liefde en al hare yslykheên.
De vriendschap make op nieuw ons beider hart tot één.
Romeinen! Sextus deugd heeft my gespaard in 't leven
Zyn hart kon steeds zyn' arm tot myn' behoud weêrstreven
Ach! zo het ryksbewint gestrengheid vordert, goôn
Vervormt myn hart dan, of ontnemt aan my de kroon!

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn